

**1. ΔΟΜΗ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΥ – ΤΡΟΠΟΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΥ – ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΘΕΜΑΤΩΝ – ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ**

Δομή παραγράφου

1. Κριτήριο 14947

Εκφώνηση: Να διερευνήσεις αν η δομή της 3ης παραγράφου του Κειμένου 1 είναι πλήρης (θεματική πρόταση, σχόλια / λεπτομέρειες, περίοδος – κατακλείδα) και να τεκμηριώσεις την απάντησή σου με σχετικές αναφορές.

Η σχέση όμως μεταξύ ατόμου και γλώσσας δεν πρέπει να θεωρηθεί ως μονόδρομος, ως πλήρης δηλαδή υποταγή του ατόμου στον κώδικα του κοινωνικού συνόλου. Όπως, βέβαια, είναι φυσικό, κατά την πρώτη περίοδο κατάκτησης της γλώσσας από το άτομο, στην οποία μπαίνουν οι βάσεις της κοινωνικοποίησής του, υπάρχει σίγουρα η έννοια της υποταγής του στην κοινωνική απαίτηση. Όμως, σε ένα δεύτερο στάδιο ανοίγεται μια ευρεία προοπτική που του παρέχει δυνατότητες για ελεύθερη προσωπική έκφραση. Στο πλαίσιο, επομένως, της χρήσης της μητρικής γλώσσας το κάθε άτομο δημιουργεί το προσωπικό του ύφος και προβάλλει την ατομικότητά του, παρά το γεγονός ότι η γλωσσική επικοινωνία στηρίζεται σε ένα φαινόμενο που δημιουργείται και λειτουργεί με κανόνες και αρχές, οι οποίες καθιερώνονται από το κοινωνικό σύνολο.

Απάντηση: Η δομή της 3ης παραγράφου του Κειμένου 1 είναι πλήρης και έχει ως ακολούθως:

- Θεματική πρόταση: «Η σχέση όμως κοινωνικού συνόλου.»
- Λεπτομέρειες: «Όπως, βέβαια, είναι φυσικό ... προσωπική έκφραση.»
- Κατακλείδα: «Στο πλαίσιο, επομένως από το κοινωνικό σύνολο.»

Αναλυτικότερα:

- Στη θεματική πρόταση περιλαμβάνεται η βασική θέση της παραγράφου, ότι δηλαδή η κοινωνική διάσταση της γλώσσας δεν συνεπάγεται την πλήρη υποταγή του ατόμου σε αυτό που λέγεται ή γράφεται από το κοινωνικό σύνολο.
- Στις λεπτομέρειες αναλύεται η βασική θέση, με την προσθήκη ότι ναι μεν κατά το στάδιο της κοινωνικοποίησης το άτομο δεν μπορεί παρά να ακολουθήσει τις γλωσσικές απαιτήσεις της κοινότητας, στη συνέχεια, ωστόσο, η γλώσσα του δίνει τη δυνατότητα να εκφραστεί προσωπικά, όπως ο ίδιος / η ίδια επιθυμεί, χωρίς περιορισμούς.
- Τέλος, στην κατακλείδα εξάγεται το συμπέρασμα πως με τη χρήση της μητρικής γλώσσας μπορεί ο καθένας / η καθεμία να διαμορφώσει προσωπικό ύφος και να προβάλλει την ατομικότητά του / της, παρά το γεγονός ότι οι ρυθμιστικές αρχές του γλωσσικού φαινομένου δεν είναι ατομικές, αλλά κοινωνικές.

2. Κριτήριο 17180

Εκφώνηση: Κρίνεις ότι η 2η παράγραφος του Κειμένου 1 έχει ολοκληρωμένη δομή; Να τεκμηριώσεις με συντομία την απάντησή σου με αναφορές σε σχετικά χωρία της παραγράφου.

Ο τρόπος που αλλάζει η ζωή ενός εφήβου φαίνεται και από το πώς βιώνεται ο έρωτας στα χρόνια της εφηβείας, μια αίσθηση πολύ πιο συγκινητική και συναρπαστική από οτιδήποτε έχει βιώσει ένας έφηβος μέχρι τώρα. Μοιάζει με μια εμπειρία «κατανάλωσης» – ο ένας είναι συνεχώς στην σκέψη του άλλου. Εκείνος/η είναι το πρόσωπο με το οποίο ο έφηβος θέλει να περνάει όσο περισσότερο χρόνο μπορεί – συχνά ο χρόνος που περνά με καλούς φίλους περιορίζεται. Πρόκειται για μια συγχωνευμένη σχέση – ο ένας αισθάνεται κομμάτι του άλλου και δεν αισθάνεται αρκετά «ολόκληρος» όταν δεν βρίσκεται μαζί του. Ο ένας μοιάζει να είναι ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένος προς τον άλλο – έτσι και οι δύο βρίσκονται σε εγρήγορση δίνοντας ιδιαίτερη σημασία σε λεπτά διαπροσωπικά «σινιάλα» και μηνύματα, ενώ και οι δύο πληγώνονται εύκολα από μικρές ενδείξεις παραμέλησης ή συμπεριφορές που εύκολα ερμηνεύονται ως σημάδια ελλιπούς ενδιαφέροντος. Η οικειότητα είναι βαθύτερη από ό, τι με οποιονδήποτε άλλο. Αυτή η αίσθηση βαθιάς γνώσης του άλλου αλλά και η αίσθηση ότι ο άλλος γνωρίζει τον έφηβο σε βάθος, κάνει όλες τις άλλες σχέσεις να φαίνονται συγκριτικά πιο ρηχές.

Απάντηση: Η 2η παράγραφος έχει ολοκληρωμένη δομή. Η θεματική πρόταση «Ο τρόπος που αλλάζει η ζωή ενός εφήβου ... μέχρι τώρα» εισάγει τον αναγνώστη στο θέμα που αναλύεται στη συγκεκριμένη παράγραφο. Ακολούθως, δίνονται οι Λεπτομέρειες – σχόλια «Μοιάζει με μια εμπειρία... από ό, τι με οποιονδήποτε άλλο», όπου αναλύονται τα εφηβικά συναισθήματα και ο τρόπος που βιώνεται ο έρωτας από τον έφηβο σε σχέση με τις άλλες κοινωνικές σχέσεις που έχει. Τέλος, στην κατακλείδα «Αυτή η αίσθηση βαθιάς γνώσης... συγκριτικά πιο ρηχές» ολοκληρώνεται με μια γενικότερη καταληκτική θέση ή άποψη του συντάκτη για την ιδιαιτερότητα της εφηβικής ερωτικής σχέσης.

3. Κριτήριο 17157

Εκφώνηση: «Κάθε τόσο, Αμαδόρ, μου έρχεται η όρεξη να σου πω πολλά πράγματα»

«Τέλος του πρώτου μαθήματος»

Να σχολιάσεις τη λειτουργία των παραπάνω προτάσεων στη δομή, λογική οργάνωση της 1ης παραγράφου του Κειμένου 1.

Κάθε τόσο, Αμαδόρ, μου έρχεται η όρεξη να σου πω πολλά πράγματα. Κρατιέμαι όμως, μείνε ήσυχος, επειδή αρκετά σου σπάω τα νεύρα με τον ρόλο του πατέρα, για να σε φορτώσω και με άλλα, μεταμφιεσμένος σε φιλόσοφο. Καταλαβαίνω ότι και η υπομονή των παιδιών έχει τα όριά της. Επιπλέον, δε θέλω να μου συμβεί και μένα αυτό που συνέβη σ' ένα φίλο μου μια μέρα που χάζευε ήρεμος τη θάλασσα με το πεντάχρονο πιτσιρίκι του. Το μυζιάρικο του είπε με ονειροπόλο ύφος: «Μπαμπάκα, πόσο θα μου άρεσε να κάναμε η μαμά, εσύ κι εγώ μια βόλτα με μια βαρκούλα».

Συναισθηματικός, ο φίλος μου ένωσε έναν κόμπο στο λαιμό, ακριβώς πάνω από τον κόμπο της γραβάτας. «Και βέβαια, γιε μου, να πάμε όποτε θέλεις!» «Κι όταν θα είμαστε στα βαθιά» συνέχισε το τρυφερό πλάσμα «θα σας πετάξω και τους δυο στη θάλασσα, να πνιγείτε». Από τη ραγισμένη καρδιά του πατέρα βγήκε ένα μουγκανητό πόνου: «Μα γιε μου!...». «Φυσικά, μπαμπάκα. Δεν ξέρεις ότι οι γονείς πολύ μάς τη δίνετε;». Τέλος του πρώτου μαθήματος.

Απάντηση: Η πρώτη πρόταση είναι η θεματική περίοδος της παραγράφου, η οποία εισάγει τον αποδέκτη – γιο του συγγραφέα, Αμαδόρ, στο θέμα της παραγράφου και δηλώνει τη διάθεσή του να εκμυστηρευτεί κάποια πράγματα σε αυτόν. Με την τελευταία πρόταση, πρόταση – κατακλείδα, ολοκληρώνεται το νόημα της παραγράφου, το πρώτο δηλαδή πράγμα – μάθημα που ήθελε να τού εκμυστηρευτεί.

4. Κριτήριο 17159

Εκφώνηση: Αν εκτιμήσουμε πως η 3η παράγραφος του Κειμένου 1 αναπτύσσεται με αιτιολόγηση, να αναφέρεις τη δομή της (θεματική πρόταση ή περίοδος, λεπτομέρειες, κατακλείδα) και να εντοπίσεις τις διαρθρωτικές λέξεις ή φράσεις με τις οποίες δημιουργείται η συνοχή της παραγράφου, για να ολοκληρωθεί το επιχείρημα.

«Η μόδα είναι κάτι που έρχεται από μέσα μας» λέει χαρακτηριστικά ο διάσημος σχεδιαστής Ραλφ Λόρεν. Είναι ένας τρόπος εξωτερίκευσης των συναισθημάτων, των διαθέσεων και των προθέσεων μας. Ένα είδος τέχνης που μας βοηθάει να επικοινωνήσουμε με τους άλλους, δίχως να χρειάζεται να μιλήσουμε! Γιατί τα ρούχα που επιλέγουμε για να φορέσουμε κάθε πρωί, προτού βγούμε από το σπίτι μας, είναι η αντανάκλαση της διάθεσης, με την οποία ζυπνήσαμε. Έτσι οποιοδήποτε συναίσθημα και να επικρατεί στην ψυχή μας διαγράφεται στο βλέμμα και εν συνεχεία μεταδίδεται στο ντύσιμο και στις στιλιστικές επιλογές μας. Με άλλα λόγια, ο συναισθηματικός μας κόσμος, μέσω της μόδας, βρίσκει μια διέξοδο εκδήλωσης, αποκτά υπόσταση και πρακτικό χαρακτήρα!

Απάντηση: Η δομή της 3ης παραγράφου είναι η εξής:

- Θεματική περίοδος: ««Η μόδα είναι κάτι που έρχεται από μέσα μας» λέει χαρακτηριστικά ο διάσημος σχεδιαστής Ραλφ Λόρεν.»
- Λεπτομέρειες: «Είναι ένας τρόπος εξωτερίκευσης ... επιλογές μας.»
- Κατακλείδα: «Με άλλα λόγια, ο συναισθηματικός μας κόσμος ... και πρακτικό χαρακτήρα.»

Διαρθρωτικές λέξεις και φράσεις που ενισχύουν το επιχείρημα: γιατί, έτσι, εν συνεχεία, με άλλα λόγια.

5. Κριτήριο 15931

Εκφώνηση: «Υπήρχε ζωή και πριν από το Google; Για την Generation Z, πάντως, όχι»: Η αρθρογράφος στο Κείμενο 1 επιλέγει να αρχίσει το άρθρο της με ένα ερώτημα συνοδευόμενο από αποφατική (αρνητική)

διατύπωση. Να εξηγήσεις πώς λειτουργεί το απόσπασμα αυτό του λόγου σε σχέση με τη δομή της παραγράφου.

Υπήρχε ζωή και πριν από το Google; Για την Generation Z, πάντως, όχι. Τους λένε Zoomers, γενιά του TikTok και είναι όσοι γεννήθηκαν από το 1996 έως το 2016. Για την ακρίβεια, λοιπόν, οι μεγαλύτεροι από αυτούς ήταν μόλις δύο ετών, όταν ο Λάρι Πέιτζ και ο Σεργκέι Μπριν ίδρυσαν την Google σε ένα γκαράζ του Μένλο Παρκ στην Καλιφόρνια. Γι' αυτό και οι Zoomers είναι γέννημα – θρέμμα του διαδικτύου, «ψηφιακοί ιθαγενείς» όπως χαρακτηρίζονται, αφού ο κόσμος πριν από την εποχή των «έξυπνων» κινητών τηλεφώνων είναι γι' αυτούς σαν να μην υπήρξε ποτέ.

Απάντηση: Το απόσπασμα αυτό λειτουργεί ουσιαστικά ως η θεματική περίοδος της παραγράφου. Προαναγγέλλει το θέμα με το οποίο θα ασχοληθεί η αρθρογράφος στην παράγραφο, τον ορισμό της Generation Z / Zoomers, διατυπώνει μια ερώτηση που διεγείρει το ενδιαφέρον του αναγνώστη (και την απαντά παράλληλα), αιφνιδιάζει κιόλας με τον κάπως αφοριστικό τόνο με τον οποίο αναρωτιέται για το πότε ξεκίνησε η ζωή.

Τρόποι Ανάπτυξης Παραγράφου

Ορισμός

1. Κριτήριο 14946

Εκφώνηση: Στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας επιλέγει ως τρόπο ανάπτυξης κυρίως τον ορισμό. Επιβεβαίωσε με αναφορά σε τρία σημεία την παραπάνω διαπίστωση και αιτιολόγησε την επιλογή του με κριτήριο την πρόθεσή του.

Αναλφαβητισμός είναι η αδυναμία γραφής και ανάγνωσης. Είναι πλήρης, όταν συνυπάρχει αδυναμία ανάγνωσης και γραφής και μερικός, όταν υπάρχει δυνατότητα ανάγνωσης, αλλά όχι γραφής. Οργανικά αναλφάβητοι θεωρούνται αυτοί που δε διδάχτηκαν ποτέ γραφή και ανάγνωση, ενώ λειτουργικά αναλφάβητοι θεωρούνται αυτοί που διδάχτηκαν γραφή και ανάγνωση, αλλά στη συνέχεια δεν τις καλλιέργησαν, με αποτέλεσμα να τις ξεχάσουν. Σε μια πιο διευρυμένη ανάλυση, λειτουργικός αναλφαβητισμός είναι η αδυναμία κατανόησης απλών γεγονότων τα οποία αναφέρονται στην καθημερινή ζωή (κοινωνική, οικονομική, πολιτική) των ανθρώπων. Αυτή η μορφή αναλφαβητισμού είναι ανεξάρτητη από την τυπική μόρφωση και συναντάται σε κάθε κοινωνική ομάδα.

Απάντηση: Αναλφαβητισμός είναι η αδυναμία γραφής και ανάγνωσης.

- Οργανικά αναλφάβητοι θεωρούνται αυτοί που δε διδάχτηκαν ποτέ γραφή και ανάγνωση.

- Λειτουργικά αναλφάβητοι θεωρούνται αυτοί που διδάχτηκαν γραφή και ανάγνωση, αλλά στη συνέχεια δεν τις καλλιέργησαν, με αποτέλεσμα να τις ξεχάσουν.
- Λειτουργικός αναλφαβητισμός είναι η αδυναμία κατανόησης απλών γεγονότων τα οποία αναφέρονται στην καθημερινή ζωή (κοινωνική, οικονομική, πολιτική) των ανθρώπων.

Ο συντάκτης του κειμένου αναφέρει αυτούς τους ορισμούς, επιχειρώντας μια προσέγγιση των ποικίλων όψεων του θέματος του αναλφαβητισμού, με στόχο να μιλήσει για τον λειτουργικό αναλφαβητισμό και να γίνει αυτή η μορφή αναλφαβητισμού πιο κατανοητή.

2. Κριτήριο 15976

Εκφώνηση: Να βρεις τον τρόπο ανάπτυξης στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 και να εξηγήσεις τι θέλει να πετύχει ο συγγραφέας επιλέγοντας αυτόν τον τρόπο οργάνωσης του λόγου του.

[κατακλείδα 1ης παραγράφου] *Είναι τα χρόνια που τα παιδιά που γεννήθηκαν στην αυγή της νέας χιλιετίας αποκτούσαν την πρώτη τους προσωπική συσκευή.*

Είναι η γενιά των σημερινών εφήβων, την οποία οι κοινωνιολόγοι ονομάζουν Generation Z (ως συνέχεια της Generation Y, των περιβόητων Millennials) ή iGeneration, με το «i» να λειτουργεί για προφανείς λόγους ως σύμβολο αυτής της εποχής. Είναι η πρώτη γενιά που δεν έχει μνήμες από έναν κόσμο χωρίς ίντερνετ, είναι τα παιδιά που έμαθαν από νωρίς πώς είναι να χτυπάει ένα κινητό τηλέφωνο στο σπίτι, που εξοικειώθηκαν από μικροί με τις οθόνες και σήμερα διαμορφώνουν την προσωπικότητά τους μέσα από τα προφίλ τους στα social media.

Απάντηση: Η παράγραφος αναπτύσσεται με ορισμό. Συγκεκριμένα στον παρατιθέμενο ορισμό η οριστέα έννοια είναι η Generation Z, γένος αποτελεί η φράση «η γενιά των σημερινών εφήβων» και η ειδοποιός διαφορά δηλώνεται στο υπόλοιπο χωρίο «Είναι η πρώτη γενιά που δεν έχει μνήμες από έναν κόσμο χωρίς ίντερνετ ... στα social media». Με τον ορισμό αυτό αποσαφηνίζεται ο όρος προκειμένου να αναδειχθεί η σχέση των εφήβων με τα κινητά τηλέφωνα, καθώς είναι το θέμα που πραγματεύεται το κείμενο. Στην κατακλείδα της 1ης παραγράφου αναφέρεται ότι πρόκειται για τη γενιά της νέας χιλιετίας που διαθέτει ηλεκτρονική συσκευή. Με τον ορισμό αποφεύγεται η σύγχυση με τις προηγούμενες γενιές.

3. Κριτήριο 17161

Εκφώνηση: Η 4η παράγραφος του Κειμένου 1 αναπτύσσεται με ορισμό. Αφού εντοπίσεις την έννοια που ορίζεται, να ερμηνεύσεις την επιλογή του αρθρογράφου να δώσει τον ορισμό τους.

Η δεκαετία που ξεκινάει σε λίγο (2020 – 2030) έχει οριστεί από τον ΠΟΥ ως η δεκαετία γήρανσης με υγιή τρόπο ζωής. Ο όρος υγιής γήρανση (healthy ageing) αναφέρεται στη διαδικασία ανάπτυξης και διατήρησης της λειτουργικής ικανότητας που επιτρέπει ευημερία σε μεγαλύτερη ηλικία. Η λειτουργική ικανότητα περιλαμβάνει τη δυνατότητα του ατόμου να καλύπτει τους βασικές του ανάγκες, να μαθαίνει, να μεγαλώνει, να λαμβάνει αποφάσεις, να

είναι κινητικό, να οικοδομεί και να διατηρεί σχέσεις και δεσμούς, να συμβάλλει στην κοινωνία και να νιώθει χρήσιμο. Η λειτουργική ικανότητα των ηλικιωμένων είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το περιβάλλον που τους πλαισιώνει και αυτό μπορεί να είναι το σπίτι τους, η κοινότητα στην οποία ζουν ή η ευρύτερη κοινωνία μαζί με όλους τους παράγοντες που τη δομούν (πολιτική υγείας, άνθρωποι, δομές κλπ.).

Απάντηση: Η οριστέα έννοια: Υγιής γήρανση («Ο όρος υγιής γήρανση (healthy ageing) αναφέρεται στη διαδικασία ανάπτυξης και διατήρησης της λειτουργικής ικανότητας που επιτρέπει ευημερία σε μεγαλύτερη ηλικία.») Η συγγραφέας προβαίνει στον προσδιορισμό αυτής της έννοιας, καθώς αποτελεί όρο που δεν είναι ευρέως γνωστός και προσδίδει με αυτόν τον τρόπο επιστημονικό χαρακτήρα στα λεγόμενά της, καθώς και εγκυρότητα. Ταυτόχρονα αποσαφηνίζει την έννοια αυτή και συμβάλλει έτσι στην κατανόηση του όρου από τον αναγνώστη.

4. Κριτήριο 28131

Εκφώνηση: Ο συντάκτης του Κειμένου 1 χρησιμοποιεί τη μέθοδο του ορισμού στην 1η παράγραφο. Γιατί, κατά τη γνώμη σου, επέλεξε τον συγκεκριμένο τρόπο για την ανάπτυξη της παραγράφου και ποια πρόθεσή του υπηρετεί;

Επικοινωνία είναι η διαδικασία ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ δύο ή περισσότερων ατόμων για τα οποία η πληροφορία έχει νόημα, οπότε αποκτά νόημα και η ανταλλαγή της ως πράξη. Αποτελεί όλο το φάσμα των τρόπων, μέσων και τεχνικών μέσα από τις οποίες διακινούνται, μεταφέρονται και ερμηνεύονται οι πληροφορίες.

Απάντηση: Το Κείμενο 1 αρχίζει με τον ορισμό της επικοινωνίας. Αυτός ο τρόπος ανάπτυξης συμβάλλει στη διασαφήνιση του βασικού όρου πάνω στον οποίο θα στηρίξει ο συντάκτης την επιχειρηματολογία του. Ωστόσο, εκτός από τη σαφήνεια, ο ορισμός βοηθάει και στη συνοχή του κειμένου, διότι στην πορεία αναλύονται τα στοιχεία που έχουν αναφερθεί στην πρώτη παράγραφο. Επομένως, επιτυγχάνεται ο σκοπός του συντάκτη να ενημερώσει για το ζήτημα της επικοινωνίας και να πληροφορήσει, στη συνέχεια, για τα βασικά χαρακτηριστικά της.

5. Κριτήριο 20282

Εκφώνηση: Η 1η παράγραφος του Κειμένου 1 αναπτύσσεται με ορισμό. Αφού τον εντοπίσεις να δικαιολογήσεις τη σκοπιμότητα αυτής της επιλογής σε σχέση και με το νόημα του υπόλοιπου κειμένου.

Η μόδα είναι ένα σύνολο αντιλήψεων και κοινωνικών επιταγών που αφορούν τα ρούχα, το ντύσιμο, την εξωτερική εμφάνιση του ανθρώπου. Αποτελεί ένα κομμάτι της ζωής που απασχολεί έντονα πολλούς ανθρώπους στη σύγχρονη περίοδο, καθώς δίνεται μεγάλη έμφαση πλέον στην εξωτερική εμφάνιση του ανθρώπου. Αποτελεί μέσο κοινωνικοποίησης, σύμβολο κοινωνικών αντιλήψεων και προσωπική έκφραση.

Οι έφηβοι αποτελούν μια κοινωνική ομάδα η οποία και λόγω της έμφυτης περιέργειας προς τα πράγματα και εξαιτίας της έμφυτης ανάγκης τους, για να ξεχωρίζουν, τείνει να ασχολείται πολύ με αυτή. Βλέπουν τη μόδα ως ένα τρόπο να διαρρήξουν τα δεσμά των κοινωνικών «πρέπει», ως έναν τρόπο να αναδείξουν την ξεχωριστή τους

προσωπικότητα και να εκφράσουν τις βαθύτερες ανησυχίες τους. Η μόδα είναι πόλος έλξης για κάθε έφηβο και έφηβη, επειδή αισθάνονται πως έχουν τη δυνατότητα να εκφράζουν μέσω αυτής την ορμή και την επαναστατική τους φύση. Περίεργα ντυσίματα, κουρέματα, βαψίματα, ουκ ολίγες φορές συναντάμε εφήβους με έντονη διάθεση να αλλάζουν και να πειραματιστούν, γεγονός που σχετίζεται με την εξωτερική εμφάνιση.

Όμως, η μόδα μπορεί να επιφέρει και αρνητικές συνέπειες σε έναν έφηβο; Φυσικά και μπορεί. Η εξιδανίκευση της εξωτερικής εμφάνισης ως μοναδικού προσόντος για έναν άνθρωπο, η στερεοτυπική αντίληψη περί ομορφιάς και η εμμονή σε συγκεκριμένο σωματότυπο και εξωτερικά γνωρίσματα έχουν ως συνέπεια πολλά νέα παιδιά – ειδικά έφηβα κορίτσια – να οδηγούνται σε εξαντλητικές δίαιτες και νευρική ανορεξία και στη στερεοτυπική τυποποίηση όλων των ανθρώπων σε ένα και μόνο μοτίβο εμφάνισης.

Όλα αυτά αποτελούν σοβαρά προβλήματα και αρνητικές επιπτώσεις της μόδας, οι οποίες πρέπει με τη βοήθεια της ορθής σκέψης και της ενσυναίσθησης, να αντιμετωπιστούν σωστά από έναν έφηβο. Ένας έφηβος, επειδή μπορεί, εξαιτίας της νεότητας, να μην είναι σε θέση να εμβαθύνει με τον σωστό τρόπο και να αποκωδικοποιήσει τα σωστά μηνύματα από τα λανθασμένα, είναι δυνατόν να γίνει επιρρεπής σε λάθος αποφάσεις.

Απάντηση: Η πρώτη παράγραφος του κειμένου περιλαμβάνει τρεις επιμέρους ορισμούς της μόδας. Συγκεκριμένα:

- «Η μόδα είναι . . . την εξωτερική εμφάνιση του ανθρώπου.»
- «Αποτελεί ένα κομμάτι της ζωής που απασχολεί έντονα πολλούς ανθρώπους στη σύγχρονη περίοδο ... του ανθρώπου.»
- «Αποτελεί μέσο κοινωνικοποίησης ... και προσωπική έκφραση.»

Η σκοπιμότητα της αναλυτικής αναφοράς στην έννοια της μόδας έχει να κάνει αφενός με τη γνωστοποίηση στον πρόλογο του θέματος προβληματισμού του κειμένου και αφετέρου με τη συνεκτικότητα του κειμένου, καθώς στις αμέσως επόμενες παραγράφους αυτά που συνοπτικά αναφέρονται ως πτυχές της μόδας στον πρόλογο (λ.χ. η έμφαση στην εξωτερική εμφάνιση, η μόδα ως μέσο κοινωνικοποίησης ή ως σύμβολο κοινωνικών αντιλήψεων και προσωπική έκφραση) αναλύονται διεξοδικά. Οπότε, ο αναγνώστης ήδη από την προλογική παράγραφο ενημερώνεται αναφορικά με το τι θα διαβάσει παρακάτω.

Διαίρεση

1. Κριτήριο 20290

Εκφώνηση: Η 2η παράγραφος του Κειμένου 1 αναπτύσσεται με τη μέθοδο της διαίρεσης. Να αποδείξεις με δύο αναφορές την παραπάνω διαπίστωση και να σε απασχολήσει αν υπάρχει σχέση συμφωνίας ή διαφωνίας ανάμεσα στο περιεχόμενο της παραγράφου και στον τίτλο του Κειμένου.

Τίτλος Κειμένου: «Ψηφιακός αναλφαβητισμός»

Σαφώς η ψηφιακή γνώση συμβάλλει στην ανάπτυξη της κριτικής μας ικανότητας, όταν είμαστε αντιμέτωποι με πληθώρα πληροφοριών, και μπορεί ν' αναπτυχθεί σε δυο άξονες: Ο πρώτος άξονας είναι η επικοινωνία, καθώς το να επικοινωνείς ψηφιακά, να εκφράζεις απόψεις και ιδέες, να θέτεις ερωτήματα, να διατηρείς τον σεβασμό και να χτίζεις εμπιστοσύνη είναι το ίδιο σημαντικό με την επικοινωνία αυτοπροσώπως. Ο δεύτερος άξονας αφορά πρακτικές ικανότητες στη χρήση τεχνολογίας για την πρόσβαση, διευθέτηση, διαχείριση και δημιουργία πληροφοριών με έναν ηθικό και βιώσιμο τρόπο. Και οι δυο άξονες προϋποθέτουν συνεχή εκμάθηση, εξαιτίας των ασταμάτητων νέων ενημερώσεων – εξελίξεων των εφαρμογών. Όμως, ο μελλοντικός μας εαυτός θα μας ευχαριστήσει, αν κρατήσουμε την ψηφιακή μας ζωή σε τάξη!

Απάντηση: Η διαίρεση γίνεται στη διαιρετέα έννοια της ψηφιακής γνώσης, η οποία έχει δύο άξονες ανάπτυξης, σύμφωνα με το Κείμενο 1: «Ο πρώτος άξονας είναι η επικοινωνία ... είναι το ίδιο σημαντικό με την επικοινωνία αυτοπροσώπως» και «Ο δεύτερος άξονας αφορά πρακτικές ικανότητες στη χρήση τεχνολογίας ... ηθικό και βιώσιμο τρόπο». Ο τίτλος «Ψηφιακός αναλφαβητισμός» συσχετίζεται αντιθετικά με το περιεχόμενο της παραγράφου, γιατί σ' αυτήν αναφέρονται οι εφαρμογές στην ζωή και οι συνέπειες στη διεύρυνση της κριτικής ικανότητας από την κατάκτηση της ψηφιακής γνώσης, κάτι που δείχνει πως δεν μπορούν να έχουν όσοι διέπονται από ψηφιακό αναλφαβητισμό.

2. Κριτήριο 14511

Εκφώνηση: Ποιος είναι ο τρόπος με τον οποίο αναπτύσσεται η 4η παράγραφος του Κειμένου 1; Για ποιους λόγους πιστεύεις ότι η συντάκτρια του άρθρου επέλεξε τον συγκεκριμένο τρόπο ανάπτυξης;

Πρέπει να καταστεί σαφές στον έφηβο ότι πρόκληση για τον ίδιο δεν είναι τόσο το να γίνει απόλυτα ανεξάρτητος όσο το να αποκτήσει αυτονομία. Οι Cloutier και Drapeau (2008) διακρίνουν τρία είδη αυτονομίας: την αυτονομία των συναισθημάτων, η οποία αφορά τον έλεγχο των συναισθημάτων, των παρορμήσεων και των ορίων, την αυτονομία της συμπεριφοράς, η οποία ορίζεται από τον έλεγχο των ενεργειών και των συνεπειών τους και την ιδεολογική αυτονομία, η οποία χαρακτηρίζεται από τον έλεγχο των αξιών και ιδεών.

Απάντηση: Η 4η παράγραφος του Κειμένου 1 αναπτύσσεται με διαίρεση. Διαιρείται η έννοια της «αυτονομίας» στα είδη της και προκύπτουν ως μέλη η «αυτονομία των συναισθημάτων», η «αυτονομία των παρορμήσεων και των ορίων» και η «αυτονομία της συμπεριφοράς». Η αρθρογράφος επέλεξε τον συγκεκριμένο τρόπο ανάπτυξης, γιατί:

- Θέλει να δείξει ότι δεν πρόκειται για μια μονοδιάστατη έννοια, αλλά παρουσιάζει πολλές πτυχές,
- Αποσαφηνίζει την έννοια της αυτονομίας,
- Επιδιώκει να επισημάνει ότι ο έφηβος πρέπει να την αναπτύξει σε όλο της το εύρος της (όπως επισημαίνει στη θεματική πρόταση της παραγράφου).

3. Κριτήριο 17209

Εκφώνηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συντάκτης του άρθρου επιχειρεί, για να οργανώσει τον λόγο του, τη διαίρεση της φιλίας. Ποια είναι τα είδη της και με ποιο κριτήριο γίνεται η διαίρεση;

Η αξία της φιλίας ήταν πολύ σημαντικό ζήτημα τα αρχαία χρόνια. Ο Αριστοτέλης θεωρούσε ότι υπάρχουν τρία είδη φιλίας: Το πρώτο, η ωφελμιστική φιλία, που απορρέει από το συμφέρον, είναι συμπτωματική, δεν πηγάζει από ειλικρινά συναισθήματα, είναι ρευστή και παροδική και αφορά μεγαλύτερα σε ηλικία άτομα. Το δεύτερο, η απολαυστική φιλία, χαρακτηρίζει τα νιάτα. Αναπτύσσεται ανάμεσα σε εφήβους, σε συμφοιτητές και συμμαθητές, είναι συμπτωματική κι αυτή. Πηγάζει από αυθόρμητα συναισθήματα, διαφοροποιείται και η απόλαυσή της φθίνει, καθώς διαφοροποιούνται τα κοινά ενδιαφέροντα. Ισχυρότερο, δίχως αμφισβήτηση, είναι το τρίτο είδος φιλίας που θεμελιώνεται κατά τον Αριστοτέλη στον αλληλοσεβασμό και την αλληλοεκτίμηση των αρετών, των αξιών και των ιδανικών δύο προσωπικοτήτων, οι οποίες ανοίγονται αμφίδρομα δίχως αναστολές. Ο ψυχικός αυτός δεσμός εξυπακούεται ότι προϋποθέτει και απαιτεί χρόνο, έχει χαρακτήρα άφθαρτο, στηρίζεται στην καλοσύνη, την εμπιστοσύνη και τη στέρεα αγάπη και ενσυναίσθηση. Είναι μακροχρόνιος και δοκιμάζεται στη χαρά και στη θλίψη.

Απάντηση: Τρία είδη φιλίας:

- το πρώτο, η ωφελμιστική φιλία
- το δεύτερο, η απολαυστική φιλία
- το τρίτο είδος φιλίας που θεμελιώνεται στον αλληλοσεβασμό και την αλληλοεκτίμηση των αρετών, των αξιών και των ιδανικών δύο προσωπικοτήτων.

Η παραπάνω διαίρεση γίνεται με κριτήριο τα συναισθήματα και τον χρόνο διάρκειας της φιλίας. Συγκεκριμένα η ωφελμιστική φιλία απορρέει από το συμφέρον, δεν πηγάζει από ειλικρινά συναισθήματα, είναι παροδική και αφορά μεγαλύτερα σε ηλικία άτομα. Η απολαυστική φιλία πηγάζει από αυθόρμητα συναισθήματα και αναπτύσσεται ανάμεσα σε εφήβους, σε συμφοιτητές και συμμαθητές. Το τρίτο είδος βασίζεται στον αλληλοσεβασμό και την αλληλοεκτίμηση των αρετών, των αξιών και των ιδανικών. Πρόκειται για ψυχικό δεσμό που προϋποθέτει χρόνο, αλλά είναι μακροχρόνιος.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Αιτιολόγηση

1. Κριτήριο 14936

Εκφώνηση: Ποιος είναι ο βασικός ισχυρισμός του συντάκτη στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1; Πώς ο τρόπος που επιλέγει να αναπτύξει τη συγκεκριμένη παράγραφο συμβάλλει στην ενίσχυση αυτού του ισχυρισμού;

Προφανώς δεν εκπλήσσομαι για το γεγονός ότι ο κοινωνικός σεξισμός υπάρχει διάχυτος γύρω μας: υπάρχουν άνθρωποι που υποτιμούν τις γυναίκες, τις θεωρούν κατώτερο φύλο, τις αμείβουν λιγότερο από τους άντρες, δεν τις προσλαμβάνουν στις δουλειές τους, για να μην έχουν τη «χασούρα» της εγκυμοσύνης, δεν τις θεωρούν άξιες, τις εμποδίζουν να ανέλθουν σε ανώτερα αξιώματα και άλλα πολλά.

Απάντηση: Βασικός ισχυρισμός – θεματική περίοδος: ο κοινωνικός σεξισμός υπάρχει διάχυτος γύρω μας

Τρόπος ανάπτυξης: αιτιολόγηση

Ενίσχυση ισχυρισμού: στα σχόλια της παραγράφου παρουσιάζονται επαρκή πειστικά επιχειρήματα («υπάρχουν άνθρωποι που υποτιμούν τις γυναίκες ... να ανέλθουν σε ανώτερα αξιώματα και άλλα πολλά»), τα οποία τεκμηριώνουν τον βασικό ισχυρισμό της θεματικής περιόδου.

2. Κριτήριο 14429

Εκφώνηση: Ποιος είναι ο βασικός ισχυρισμός του συγγραφέα στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1; Πώς ο τρόπος που επιλέγει να αναπτύξει τη συγκεκριμένη παράγραφο συμβάλλει στην ενίσχυση αυτού του ισχυρισμού;

Η ενδυμασία έχει πολύ μεγάλη σημασία στη ζωή του ανθρώπου. Καταρχάς, είναι απαραίτητη για την υγεία, γιατί προστατεύει το σώμα από τις άσχημες καιρικές συνθήκες. Όμως, συνδέεται και με τον χαρακτήρα του ανθρώπου. Καθένας διαλέγει τον τρόπο με τον οποίο ντύνεται ανάλογα με την προσωπικότητά του. Ακόμη, υπάρχει αλληλεπίδραση μεταξύ ενδυμασίας και ανθρώπινης συμπεριφοράς. Γι' αυτό, όταν κάποιος θέλει να κάνει μια σημαντική αλλαγή στη ζωή του, φροντίζει να αλλάξει το ντύσιμό του προς το καλύτερο. Εκφράζει μ' αυτόν τον τρόπο τη διάθεσή του για αλλαγή και βελτίωση του εαυτού του. Εξάλλου, όταν κάποιος είναι ωραία ντυμένος, νιώθει μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, γεγονός που αντανακλάται στη συμπεριφορά του. Τέλος, τα χρώματα που διαλέγει ο άνθρωπος για το ντύσιμό του όχι μόνο αποκαλύπτουν την προσωπικότητά του, αλλά επιδρούν και στη διάθεσή του.

Απάντηση: Βασικός ισχυρισμός: Η ενδυμασία έχει πολύ μεγάλη σημασία στη ζωή του ανθρώπου

Ο συγγραφέας επιλέγει να στηρίξει τον βασικό του ισχυρισμό χρησιμοποιώντας ως τρόπο ανάπτυξης παραγράφου την αιτιολόγηση. Ειδικότερα, επισημαίνει τη μέγιστη σημασία της ενδυμασίας:

- για την υγεία (προστασία από άσχημες καιρικές συνθήκες)
- για την ανάδειξη της προσωπικότητας του ατόμου (η ενδυμασία «δείχνει» τον χαρακτήρα του καθενός)
- για την αλληλεπίδρασή της με την ανθρώπινη συμπεριφορά (η ενδυμασία φανερώνει τη διάθεση του ατόμου για βελτιωτικές αλλαγές και αποτελεί έκφραση αυτοπεποίθησης)
- για την ευεργετική της επίδραση στην ψυχική διάθεση του ατόμου

Με αυτόν τον τρόπο, ο συγγραφέας τεκμηριώνει τον βασικό του ισχυρισμό, ενώ ταυτόχρονα προσδίδει σε αυτόν πειστικότητα και αντικειμενικότητα.

3. Κριτήριο 32986

Εκφώνηση: Ποιος είναι ο τρόπος οργάνωσης της 5ης παραγράφου του Κειμένου 1 και πώς συνδέεται η παράγραφος αυτή με τις δύο προηγούμενες; Να απαντήσεις χρησιμοποιώντας στοιχεία από το κείμενο.

Οι μελέτες έχουν αποδείξει ότι το γέλιο είναι φυσικό αντίδοτο στο στρες. Από την άποψη της φυσιολογίας του σώματος, το γέλιο και το στρες είναι τα δύο αντίθετα άκρα... Οι κινήσεις του γέλιου – συνεχείς εκπνοές και κινήσεις του διαφράγματος – είναι ένας φυσικός μηχανισμός εξισορρόπησης και εξουδετέρωσης των αρνητικών επιπτώσεων του στρες. Το γέλιο χαλαρώνει το σώμα, αλλάζει την ψυχική αλλά και τη διανοητική μας κατάσταση.

Σύμφωνα με τους ανθρωπολόγους, αν και το γέλιο μπορεί να είναι μέσο επίδειξης εξουσίας και επιβολής, όταν γελάμε σε βάρος κάποιου, όταν γελάμε μαζί με κάποιον άλλο άνθρωπο, μοιραζόμαστε μια κοινή εμπειρία ανακούφισης που συνήθως σχετίζεται με την απομάκρυνση από κάποιον (πραγματικό ή φανταστικό) κίνδυνο. Το γέλιο μας κάνει να νιώθουμε καλά, γιατί εξουδετερώνει επώδυνα συναισθήματα, όπως φόβο, θυμό ή ανία, απελευθερώνοντάς τα. Αυτή η απελευθέρωση μπορεί να παρεμποδίσει ή και να σταματήσει τις αψιμαχίες, να εξομαλύνει τις εντάσεις και να μας βοηθήσει να δούμε και να κατανοήσουμε την οπτική γωνία των άλλων ανθρώπων.

[5η παράγραφος] Γιατί δεν γελάμε λοιπόν; Εφόσον πια είναι και επιστημονικά αποδεδειγμένο ότι ισχύουν όλα όσα προαναφέραμε, είναι απορίας άξιο γιατί οι περισσότεροι «πολιτισμένοι» άνθρωποι, όσο μεγαλώνουν, γελούν όλο και λιγότερο και αντιμετωπίζουν με αμηχανία, επιφύλαξη ακόμα και οργή τυχόν προτροπές να αξιοποιήσουν τις «θεραπευτικές ιδιότητες του γέλιου»... ή με άλλα λόγια να παραμερίσουν για λίγο τη σοβαρή αντιμετώπιση των προβλημάτων τους. Η απάντηση είναι ότι δεν γελάμε διότι, όποιος γελάει πολύ και εύκολα μπορεί να θεωρηθεί «μη-σοβαρός». Μεγαλώνουμε κνηγήμενοι από την απειλή ότι θα φανούμε γελοίοι και ελαφρόμυαλοι. Ενηλικιωνόμαστε και μας έχει γίνει κυριολεκτικά πλύση εγκεφάλου ότι, για να μας πάρουν οι άλλοι σοβαρά, πρέπει να δείχνουμε σοβαροί. Για να παραμείνουμε σοβαροί, πρέπει «να έχουμε τον έλεγχο» των συναισθηματικών εκδηλώσεων και της συμπεριφοράς μας. Αυτή η προσπάθεια διατήρησης του ελέγχου ενισχύει τον ανταγωνισμό και την καχυποψία και τελικά μας οδηγεί σταδιακά στην αποξένωση από τον εαυτό μας και τους άλλους.

Απάντηση: Η 5η παράγραφος του Κειμένου 1 οργανώνεται με τη μέθοδο της αιτιολόγησης. Η αρθρογράφος επιχειρεί, σε ολόκληρη την παράγραφο, να αιτιολογήσει το αρχικό ερώτημα: «Γιατί δε γελάμε λοιπόν;». Πρώτα

διατυπώνει αναλυτικά τον αρχικό ισχυρισμό της, επισημαίνοντας την αντίφαση, ότι δηλαδή οι σύγχρονοι άνθρωποι γελούν όλο και λιγότερο, μολονότι γνωρίζουν τις ευεργετικές ιδιότητες του γέλιου. Έπειτα, επιχειρεί να επεξηγήσει τα αίτια της αντίφασης, ανάγοντάς τα αφενός στην προκατάληψη ότι το γέλιο συνιστά έλλειψη σοβαρότητας και αφετέρου στις στερεοτυπικές αντιλήψεις των σύγχρονων κοινωνιών που υπαγορεύουν πως, για να μας πάρουν στα σοβαρά, πρέπει να δείχνουμε σοβαροί και να ελέγχουμε τα συναισθήματα και τη συμπεριφορά μας – δηλ. να μη γελάμε. Γλωσσικές δομές, με τις οποίες εκφέρεται η αιτιολόγηση στον λόγο είναι πρωτίστως το σύμπλεγμα «γιατί – διότι» και επιπροσθέτως τα στοιχεία: «εφόσον», «με άλλα λόγια», «η απάντηση είναι», «για να ... πρέπει».

Η 5η παράγραφος του Κειμένου 1 εισάγεται στον λόγο με ένα ευθύ ερώτημα «Γιατί δεν γελάμε λοιπόν;», το οποίο προσδιορίζει και τη σχέση της με τις προηγούμενες παραγράφους. Στην 3η και την 4η παράγραφο η αρθρογράφος εκθέτει τις ευεργετικές επιδράσεις του γέλιου σε σωματικό, ψυχικό και πνευματικό επίπεδο, άρα εύλογα στην 5η παράγραφο εκφράζει την απορία γιατί ο σύγχρονος άνθρωπος δεν γελάει πια. Η σχέση της 5ης παραγράφου με την 3η και την 4η είναι, συνεπώς, αντιθετική ως προς τα νοήματα αλλά συμπληρωματική ως προς τον γενικότερο στόχο του κειμένου (να προβληματιστεί ο αναγνώστης).

Αίτιο – Αποτέλεσμα

1. Κριτήριο 14797

Εκφώνηση: Με ποιον τρόπο αναπτύσσεται στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1 η θέση πως η επικοινωνία είναι μια ζωτικής σημασίας πραγματικότητα;

Η καθημερινή επικοινωνία είτε αναπτύσσεται μέσα στον χώρο της οικογένειας είτε μέσα στον χώρο της εργασίας, σε οποιοδήποτε περιβάλλον και αν αυτή διεξάγεται, διαμορφώνει ένα ευρύ πλέγμα σχέσεων, το οποίο, με τη σειρά του, συμβάλλει καταλυτικά στη διαμόρφωση ενός νέου πλέγματος σχέσεων κ.ο.κ. Κατά συνέπεια, η διαρκής διαμόρφωση και ανάπτυξη νέων πλεγμάτων σχέσεων καθιστούν την επικοινωνία μια εξαιρετικά πολύπλοκη διαδικασία και παράλληλα μια ζωτικής σημασίας πραγματικότητα, χωρίς την οποία δε θα μπορούσαν να προαχθούν και να ευδοκιμήσουν ούτε οι ανθρώπινες σχέσεις ούτε καν και η στοιχειώδης ικανοποίηση των βιοτικών αναγκών. Για να ειπωθεί αυτό με πιο απλά λόγια, χωρίς επικοινωνία, παραδείγματος χάριν, τα ζευγάρια δε θα μπορούσαν να συνάψουν οικογενειακές σχέσεις, οι εργοδότες δε θα μπορούσαν να βρουν εργαζόμενους για τις δουλειές τους, η εκπαιδευτική διαδικασία δε θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί κ.λπ.

Απάντηση: Ο βασικός τρόπος ανάπτυξης της πρώτης παραγράφου είναι το αίτιο και αποτέλεσμα, διότι ως αίτιο τίθεται η ανάπτυξη της επικοινωνίας και ως αποτέλεσμα η δημιουργία ενός νέου πλέγματος σχέσεων χωρίς την οποία δε θα μπορούσαν να προαχθούν και να ευδοκιμήσουν ούτε οι ανθρώπινες σχέσεις ούτε καν και η στοιχειώδης ικανοποίηση των βιοτικών αναγκών.

2. Κριτήριο 28122

Εκφώνηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συντάκτης χρησιμοποιεί ως τρόπο ανάπτυξης το αίτιο - αποτέλεσμα. Να προσδιορίσεις ποιο είναι το αίτιο και ποιο το αποτέλεσμα και να βρεις δύο διαρθρωτικές λέξεις που χρησιμοποιεί, για να επιτύχει τη συνοχή της παραγράφου και τη νοηματική σχέση που εκφράζει η καθεμιά από αυτές.

Εξάλλου, η συνειδητοποίηση της λειτουργίας του διαλόγου κάνει τον φρόνιμο συζητητή να μην βιάζεται να μιλήσει, αλλά να παρακολουθεί με προσοχή όσα λέγονται. Έτσι ωριμάζει και η δική του σκέψη, ώστε να προσφέρει κάτι καλύτερο αργότερα στην κοινή προσπάθεια· γνωρίζει άλλωστε ότι συχνά προσφέρει πιο πολλά με την προσεκτική ακρόαση ή το ερευνητικό του βλέμμα ή με την επίκαιρη διατύπωση απορίας, που κινητοποιεί δημιουργικά κάποιον άλλον ομιλητή πιο ομιλητικό.

Απάντηση:

Το αίτιο → «η συνειδητοποίηση της λειτουργίας του διαλόγου κάνει τον φρόνιμο συζητητή να μην βιάζεται να μιλήσει, αλλά να παρακολουθεί με προσοχή όσα λέγονται» (και στην περίοδο αυτή του λόγου η διατύπωση παραπέμπει σε αίτιο – αποτέλεσμα)

Το αποτέλεσμα → «Έτσι ωριμάζει και η δική του σκέψη, ... με την επίκαιρη διατύπωση απορίας, που κινητοποιεί δημιουργικά κάποιον άλλον ομιλητή πιο ομιλητικό»

Οι διαρθρωτικές λέξεις που εξασφαλίζουν τη συνοχή (2 από αυτές ζητούνται):

Αλλά: αντίθεση

Έτσι: αποτέλεσμα

Ωστε: συμπέρασμα

Αλλωστε: προσθήκη εναλλακτικής πρότασης

Η: σύγκριση κ.ά.

3. Κριτήριο 20288

Εκφώνηση: Στην τελευταία παράγραφο του Κειμένου 1 επιλέγεται ως τρόπος ανάπτυξης το αίτιο και αποτέλεσμα. Να τεκμηριώσεις αυτή τη διαπίστωση και να αναφέρεις πώς αυτή η επιλογή από τον συντάκτη εξυπηρετεί τον σκοπό του κειμένου.

Το παιδαγωγικό κλίμα μιας σχολικής τάξης δε διατηρείται πάντα σταθερό, αλλά επηρεάζεται από αρκετούς παράγοντες που μπορεί να συνυπάρχουν, να μεταβάλλονται, να αλληλοεπιδρούν σε διαφορετικό βαθμό μεταξύ τους, τόσο από την έναρξη του σχολικού έτους, όσο και κατά τη διάρκειά του. Ανάμεσα στους παράγοντες που

συγκαταλέγονται σε εκείνους που μπορούν να επηρεάσουν το παιδαγωγικό κλίμα της σχολικής τάξης είναι και ο ίδιος ο εκπαιδευτικός. Η χιουμοριστική διάθεσή του μπορεί να αποφορτίσει έντονες καταστάσεις ή και κρίσεις, που πιθανόν να συμβούν στη σχολική τάξη ή να βοηθήσει τους μαθητές να χαλαρώσουν από την έντονη μαθησιακή πίεση που δέχονται. Κάνει τα προβλήματα που υπάρχουν λιγότερο έντονα και σε καμία περίπτωση δεν καλύπτει τα ίδια τα προβλήματα. Δε στρέφεται κατά των μαθητών με κακεντρεχή σχόλια για αυτούς ή τον κωμικό σχολιασμό χαρακτηριστικών, συνηθειών, λόγων ή ενεργειών τους.

Από την έρευνα του Askildson φάνηκε ότι η χρήση του χιούμορ δημιούργησε ένα πιο άνετο και ευνοϊκό μαθησιακό περιβάλλον τόσο για τους δασκάλους όσο και για τους περισσότερους μαθητές (82%) που απάντησαν. Πιο συγκεκριμένα, φάνηκε ότι μειώθηκε η ανησυχία, βελτιώθηκε η προσεγγισιμότητα του δασκάλου και αυξήθηκαν τα επίπεδα του ενδιαφέροντος των μαθητών, ως αποτέλεσμα της χρήσης του χιούμορ από τους δασκάλους.

Σε περιβάλλοντα που τα χαρακτηρίζει αυταρχικότητα και πίεση, η σκέψη επιβραδύνεται. Σε αντίθεση, το χιούμορ δημιουργεί μια χαλαρή ατμόσφαιρα που διευκολύνει τη μάθηση. Επίσης, είναι γνωστό ότι η κριτική σκέψη δεν αναπτύσσεται σε περιβάλλον επικριτικό, απειλητικό, υποτιμητικό, αλλά σε περιβάλλον άνετο, ευχάριστο, ασφαλές, το οποίο την υποκινεί. Το χιούμορ είναι ενθαρρυντικό για μια υγιή συμμετοχή όλων των μαθητών, ανεξάρτητα φυλής ή θρησκείας.

Ως παιδαγωγικό εργαλείο μπορεί να είναι πολύ αποτελεσματικό στην παρακίνηση για το μάθημα και στην προαγωγή του παιδαγωγικού περιβάλλοντος, μέσα στο οποίο εκφράζονται απόψεις και λάθη, χωρίς να καταστρέφεται η αυτοεικόνα του μαθητή. Έτσι οι δάσκαλοι που δηλώνουν ότι τα λάθη είναι φυσικά και αποδεκτά γελώντας πρώτα με τα δικά τους, κάνουν τους μαθητές να αισθάνονται λιγότερο ανήσυχοι και πιο άνετοι στην επικοινωνία και να παίρνουν περισσότερα ρίσκα στην επίδιωξη της μάθησης. Ταυτόχρονα, κάνει τους μαθητές να νιώθουν ότι δεν απειλούνται, ενδυναμώνει ή διατηρεί τόσο τις καλές σχέσεις ανάμεσα στους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές όσο και μεταξύ των ίδιων των μαθητών.

Απάντηση: Η τελευταία παράγραφος του Κειμένου 1 αναπτύσσεται εμφανώς σε πάνω από ένα σημεία με αίτιο – αποτέλεσμα. Συγκεκριμένα:

- Αίτια: «Ως παιδαγωγικό εργαλείο (εννοείται το χιούμορ από τα προηγούμενα)» / «οι δάσκαλοι που δηλώνουν ότι τα λάθη είναι φυσικά και αποδεκτά γελώντας πρώτα με τα δικά τους»
- Αποτελέσματα: «παρακίνηση για το μάθημα και στην προαγωγή ... χωρίς να καταστρέφεται η αυτοεικόνα του μαθητή» / «κάνουν τους μαθητές να αισθάνονται λιγότερο ανήσυχοι και πιο άνετοι ... στην επίδιωξη της μάθησης» / «κάνει τους μαθητές να νιώθουν ότι δεν απειλούνται ... όσο και μεταξύ των ίδιων των μαθητών».

Ο συγκεκριμένος τρόπος ανάπτυξης εξυπηρετεί τον στόχο του κειμένου που είναι να τεκμηριώσει την αξία του χιούμορ ως ορθής παιδαγωγικής πρακτικής στην εκπαιδευτική διαδικασία και να ευαισθητοποιήσει πιθανότατα τους εκπαιδευτικούς, ώστε να το χρησιμοποιούν συχνότερα.

Σύγκριση και Αντίθεση

1. Κριτήριο 14495

Εκφώνηση: Στην 1η παράγραφο – απάντηση της συνέντευξης (Κείμενο 1) εντοπίζεται μια αντίθεση. Να την περιγράψεις και να ερμηνεύσεις αυτή την επιλογή.

Σημαίνει ότι μεγαλώνουμε μια άγνωστη γενιά, τα παιδιά της ηλεκτρονικής εποχής που βιάζονται να μεγαλώσουν και να τα ζήσουν όλα ασθμαίνοντας. Οι σημερινοί έφηβοι γρήγορα μεγαλώνουν, γρήγορα διεκδικούν εξόδους και δικαιώματα, γρήγορα διαμορφώνουν μουσικά γούστα, τρόπους διασκέδασης και χρήσης του ελεύθερου χρόνου τους. Παράλληλα, όμως, έχουν φτωχή πνευματική ζωή, χωρίς να καλλιεργούν το μυαλό και την κρίση τους και χωρίς ο ψυχισμός τους να ωριμάζει παράλληλα με το σώμα τους. Βεβαίως, υπάρχουν και έφηβοι με στόχους και οράματα στραμμένοι στην αρμονική ανάπτυξη σώματος, πνεύματος και ψυχής, που είναι από κάθε άποψη αξιοθαύμαστοι.

Απάντηση: Αντίθεση: Οι νέοι με φτωχή πνευματική ζωή, έλλειψη κρίσης και ανωριμότητα σε αντίθεση με όσους φροντίζουν για τη σωματική, πνευματική και ψυχική τους καλλιέργεια, θέτουν στόχους και αξίζουν τον θαυμασμό μας. Η συνεντευξιαζόμενη επιλέγει την αντίθεση, για να επισημάνει ότι:

- Δεν είναι όλοι οι νέοι «θύματα» της τεχνολογικής εξέλιξης και της ταχύτητας της ηλεκτρονικής εποχής.
- Υπάρχουν νέοι αξιολόγοι που αντιστέκονται καλλιεργώντας το σώμα και το πνεύμα τους.
- Με την αντίθεση μετριάξει τον τρόπο με τον οποίο αποδίδει το μήνυμα, ώστε να μην επικριθεί για απολυτότητα, εμπάθεια ή προκατάληψη.

2. Κριτήριο 14685

Εκφώνηση: Η 3η παράγραφος του Κειμένου 1, ανάμεσα σε άλλους τρόπους, οργανώνεται με την αντίθεση. Ποια είναι τα δύο μέρη της αντίθεσης και πώς συμβάλλει αυτός ο τρόπος στην ανάδειξη των απόψεων της αρθρογράφου;

Τα σημερινά ψυχιατρικά διαγνωστικά συστήματα περιγράφουν την εικόνα της εφηβικής κατάθλιψης, όπως αυτήν των ενηλίκων, τονίζοντας όμως κάποιες ουσιαστικές διαφορές. Η πιο βασική διαφορά είναι ότι ο έφηβος μπορεί να παρουσιάσει ευερέθιστη διάθεση, αντί του συνήθους καταθλιπτικού συναισθήματος. Κυριαρχεί ο αρνητισμός, η απαισιοδοξία και οι συγκρούσεις με συνέπεια να διαταράσσονται οι διαπροσωπικές του σχέσεις στην οικογένεια και στο σχολείο. Ο έφηβος αποφεύγει δραστηριότητες, που άλλοτε τον ευχαριστούσαν ή που απαιτούν αυξημένα επίπεδα ενεργητικότητας εκ μέρους του, προβάλλοντας ως αιτία τη σωματική κόπωση, αλλά επιδεικνύοντας και μία έλλειψη ενδιαφέροντος, μία πλήξη. Συχνά, τα παιδιά και οι έφηβοι αδυνατούν να εκφράσουν λεκτικά τα συναισθήματά τους κι αντί αυτού παραπονούνται για σωματικές ενοχλήσεις, όπως πονοκέφαλο, κοιλόπονο κ.λπ. Λόγω πτώσης της αυτοεκτίμησης, εμφάνισης φόβων, αλλά και δυσκολιών στη συγκέντρωση της προσοχής, η επίδοσή τους στο σχολείο

μειώνεται απότομα. Ο παράλογος φόβος του εφήβου να πάει σχολείο – κυρίως όταν έως πρότινος είχε καλές επιδόσεις – η λεγόμενη σχολική φοβία ή σχολική άρνηση, είναι μία άλλη έκφραση της κατάθλιψης. Το ίδιο συμβαίνει και με τις διαταραχές της διαγωγής, που αφορούν επί μακρόν συστηματική καταπάτηση των δικαιωμάτων των άλλων ή παραβίαση των κοινωνικών κανόνων (επιθετικότητα, σκασιαρχεία, κλοπές, ψέματα, καταστροφές, χρήση ουσιών).

Απάντηση: Η αντίθεση περιλαμβάνεται καταρχήν στο απόσπασμα / θεματική περίοδο του κειμένου «Τα σημερινά ... συναισθήματος». Οι έννοιες που αντιπαρατίθενται είναι από τη μία πλευρά οι ενήλικες (με κύριο καταθλιπτικό χαρακτηριστικό την άμετρη θλίψη) και από την άλλη οι έφηβοι (με κύριο καταθλιπτικό χαρακτηριστικό την ευερέθιστη διάθεση). [Με μία έννοια βέβαια θα μπορούσε κανείς να διαπιστώσει ότι και στις λεπτομέρειες της παραγράφου υπάρχουν κι άλλες, πιο μερικές, αντιθέσεις ανάμεσα στην κατάθλιψη των ενηλίκων και την εφηβική κατάθλιψη]. Ο τρόπος αυτός της αντίθεσης αποτελεί ουσιαστικά μία εισαγωγή, αλλά και ένα εμφατικό «σχόλιο» στην άποψη της αρθρογράφου, τη σχετική με τα γνωρίσματα της εφηβικής κατάθλιψης. Με την αντίθεση αυτή προβάλλεται αρχικά το κυριότερο, το κορυφαίο γνώρισμα της κατάθλιψης των εφήβων, η ευερεθιστότητα, που δε χαρακτηρίζει (τουλάχιστον στον ίδιο βαθμό) τους ενήλικες. Οι πληροφορίες που ακολουθούν (στις λεπτομέρειες – σχόλια της παραγράφου) έρχονται να συμπληρώσουν την εικόνα των καταθλιπτικών συμπτωμάτων που καταγράφονται στην περίοδο της εφηβείας.

3. Κριτήριο 14787

Εκφώνηση: Ένας από τους τρόπους ανάπτυξης της συγκεκριμένης παραγράφου του Κειμένου 1 είναι η αντίθεση. Σε ποιο τμήμα του κειμένου την εντοπίζεις; Ποιες είναι οι έννοιες που παρουσιάζονται αντιθετικά και για ποιο σκοπό;

Θα προτιμήσουμε να σας πούμε κάτι που όλοι ξέρουμε. Οι ρυθμοί που ζούμε είναι ταχύτατοι. Οι απαιτήσεις που έχουμε εμείς, αλλά και που ξέρουμε ή νιώθουμε ότι έχουν οι άλλοι από εμάς, είναι δυσβάσταχτες για το εικοσιτετράωρό μας. Επιπλέον, στενοχωριόμαστε για όλα όσα δεν έχουμε και ξεχνάμε να χαρούμε όλα όσα έχουμε. Γυρνώντας όμως πίσω στο παρελθόν, τα μάτια μας θα συναντήσουν ανθρώπους να γελάνε με τις καταστάσεις που τους συμβαίνουν. Θα ακούσουμε αστεία που παρότι ήταν τόσο απλοϊκά, προκαλούσαν τρανταχτά γέλια. Αυτό που θα έπρεπε να μας προβληματίσει είναι ότι οι άνθρωποι αυτοί που «χτυπιούνται από τα γέλια» δεν είναι άνθρωποι που τα έχουν όλα! Τους λείπουν τα χρήματα, έχουν έλλειψη ακαδημαϊκής γνώσης και, σε εντυπωσιακά μεγάλο ποσοστό, δεν είναι «κοινωνικά καταξιωμένοι».

Απάντηση: Ένας από τους τρόπους ανάπτυξης της παραγράφου είναι η αντίθεση. Ειδικότερα, στο σημείο «Γυρνώντας όμως πίσω στο παρελθόν...» ο συγγραφέας αντιπαραβάλλει τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι κατά το παρελθόν αντιμετώπιζαν ό,τι τους συνέβαινε, με αυτόν της σύγχρονης μας πραγματικότητας. Χαρακτηριστική τους αντίδραση αποτελούσε η ευθυμία και το γέλιο για τις καταστάσεις που αντιμετώπιζαν, παρά το γεγονός της έλλειψης χρημάτων και ακαδημαϊκής γνώσης, καθώς και της απουσίας κοινωνικής καταξίωσης για το πρόσωπό

τους. Στην πραγματικότητα, οι έννοιες που αντιπαρατίθενται είναι «παρόν – παρελθόν», «σύγχρονος άνθρωπος – άνθρωπος του παρελθόντος», «δυσθυμία – ευθυμία», «αίσθημα ανικανοποίητου – αίσθημα ικανοποίησης» και «έχειν – μη έχειν». Σκοπός αυτών των αντιθέσεων που ρητά ή υπόρητα διατρέχουν την παράγραφο είναι να γίνει φανερό ότι η εποχή μας – με τους ταχύτατους ρυθμούς και παρά τα υλικά αγαθά που προσφέρει – δεν παρουσιάζει δείγματα ευτυχίας, αλλά αντίθετα δημιουργεί αίσθημα ασφυξίας και ψυχικού μαρασμού για τον σύγχρονο άνθρωπο.

4. Κριτήριο 15125

Εκφώνηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 οι συγγραφείς οργανώνουν τον λόγο τους με σύγκριση – αντίθεση. Ποια είναι αυτή και τι πετυχαίνουν, κατά τη γνώμη σου, με την επιλογή τους;

Αλλά ποιον έρωτα θα ζουν οι άνθρωποι, αφού ο έρωτας έχει ήδη πεθάνει; Μια ματιά γύρω μας φτάνει για να καταλάβουμε ότι ζούμε στην εποχή του θανάτου του συναισθήματος. Κανένας δεν ερωτεύεται πλέον ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, κανένας δεν ερωτεύεται όπως παλιά. Και αυτοί που ερωτεύονται εύκολα χωρίζουν και βρίσκουν κάποιον αντικαταστάτη.

[3η παράγραφος] *Πριν από λίγο καιρό ο έρωτας ήταν κάτι που αναστάτωνε ολόκληρη την ύπαρξή μας, έβαζε φωτιά στις προκαταλήψεις μας και μας έκανε να νιώθουμε ανίκητοι. Σήμερα οι ερωτευμένοι αντιμετωπίζονται σαν παρίες, μέσα σε ένα σύστημα αξιών που θεωρεί το συναίσθημα και την εκδήλωσή του αδυναμίες. Έχουμε γίνει οι αντιρρησίες συναισθήματος, λιποτάκτες των αισθημάτων, δειλοί, με τρικέφαλους μάρμαρο και καρδιά πουρέ.*

Απάντηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 οι αρθρογράφοι αντιπαραθέτουν την παλαιότερη με τη σύγχρονη εκδήλωση και πρόσληψη του ερωτικού συναισθήματος:

- στο παρελθόν ο έρωτας κατέκλυζε το σώμα, το πνεύμα και την ψυχή των ανθρώπων, γκρεμίζοντας τα στερεότυπά τους, χαρίζοντάς τους δύναμη και αισιοδοξία
- στις μέρες μας οι ερωτευμένοι περιθωριοποιούνται, αφού κάθε συναίσθημα θεωρείται ένδειξη αδυναμίας.

Με τη σύγκριση – αντίθεση οι αρθρογράφοι εξηγούν τη θέση που διατύπωσαν στη 2η παράγραφο, ότι δηλαδή σήμερα «κανένας δεν ερωτεύεται όπως παλιά». Μέσω της αντιπαραβολής παρόντος και παρελθόντος διαφωτίζουν τον αναγνώστη για τα σύγχρονα χαρακτηριστικά του έρωτα, αναδεικνύοντας τις σημαντικές διαφορές που παρουσιάζει σε σχέση με παλιότερες εποχές. Παράλληλα, δημιουργούν προβληματισμό στον δέκτη. Με αυτόν τον τρόπο, πείθουν για την άποψή τους ότι το ερωτικό συναίσθημα έχει πια πεθάνει, τουλάχιστον με τη μορφή που το γνωρίζαμε πριν από κάποια χρόνια.

5. Κριτήριο 14450

Εκφώνηση: Στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας επιχειρεί μια σύγκριση – αντίθεση. Ποια είναι τα δύο σκέλη της και τι θέλει να πετύχει με αυτόν τον τρόπο ανάπτυξης της παραγράφου;

Από την άλλη μεριά, θεωρούμε σήμερα ότι η κριτική σκέψη δεν μπορεί να αναπτυχθεί αποκλειστικά μέσω της πολυδιαφημιζόμενης Τεχνολογίας της Πληροφορίας και της Επικοινωνίας (ΤΠΕ). Η διαπίστωση είναι ότι στην εποχή μας κατακλυζόμαστε από τόσες πληροφορίες, ώστε να νιώθουμε ότι πνιγόμαστε μέσα στον ωκεανό της υπερπληροφόρησης. Σε σχέση με το παρελθόν, έχουμε φτάσει στο άλλο άκρο. Εκεί που δεν είχαμε πρόσβαση στη γνώση και στην πληροφόρηση, έχουμε τώρα έναν καταϊγισμό πληροφοριών και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο χρειαζόμαστε περισσότερο από κάθε άλλη φορά ένα υψηλό επίπεδο γλωσσομάθειας, ώστε να διευκολύνεται η κριτική σκέψη. Πρέπει δηλαδή να δώσουμε στον μαθητή τα μέσα και τους τρόπους που θα τον οδηγήσουν να σκέπτεται σωστά. Υπό τις συνθήκες αυτές, η διδασκαλία της γλώσσας γίνεται υπόθεση των εκπαιδευτικών όλων των ειδικοτήτων και όχι μόνο των φιλολόγων.

Απάντηση: Τα δύο σκέλη της αντίθεσης στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 είναι από τη μια η έλλειψη πρόσβασης στη γνώση και στην πληροφόρηση στο παρελθόν και από την άλλη ο καταϊγισμός πληροφοριών που χαρακτηρίζει την εποχή μας. Με αυτόν τον τρόπο οργάνωσης του λόγου του στην παράγραφο ο συγγραφέας επιχειρεί να αναδείξει την αναγκαιότητα της γλωσσομάθειας σε υψηλό επίπεδο, ώστε να διευκολύνεται η κριτική σκέψη. Άλλωστε, η κριτική σκέψη είναι η κύρια ιδέα που αναπτύσσεται στη δεύτερη παράγραφο του κειμένου.

6. Κριτήριο 15126

Εκφώνηση: Να περιγράψεις με συντομία τον τρόπο με τον οποίο ο συγγραφέας εισάγει τον αναγνώστη στο θέμα στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1.

Μέχρι πρότινος επικρατούσε η αντίληψη ότι η εισαγωγή του χιούμορ στη διδασκαλία μπορεί να αποσπάσει τους μαθητές από τους στόχους της, να διαταράξει την απαιτούμενη πειθαρχία, να οδηγήσει σε χαλάρωση και σε απώλεια του ρυθμού ή του ελέγχου της τάξης και, γενικά, να επιδράσει αρνητικά στη σχολική μάθηση. Η αντίληψη αυτή έχει αλλάξει, αφού οι εκπαιδευτικοί στην πλειονότητά τους θεωρούν ότι η αξιοποίηση του χιούμορ στη διδασκαλία έχει θετικές επιδράσεις.

Απάντηση: Στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας εισάγει τον αναγνώστη του στο θέμα, δηλαδή στην επίδραση του χιούμορ στη διδασκαλία, μέσω της σύγκρισης – αντίθεσης. Συγκεκριμένα, αντιπαραβάλλει την αντίληψη που υπήρχε για το θέμα του μέχρι πριν από λίγα χρόνια με αυτήν που επικρατεί σήμερα, για να τονίσει την αλλαγή που έχει επέλθει, ότι δηλαδή πλέον στις μέρες μας θεωρείται πως το χιούμορ επηρεάζει θετικά τη διδακτική διαδικασία. Με αυτόν τον τρόπο, προσελκύει την προσοχή του αναγνώστη, υπογραμμίζοντας ότι θα παρουσιάσει μια νέα αντίληψη για το διδακτικό χιούμορ, που έρχεται σε ρήξη με ό,τι ίσχυε μέχρι τώρα.

7. Κριτήριο 16236

Εκφώνηση: Η 3η παράγραφος του Κειμένου 1 οργανώνεται δομικά με την τεχνική της σύγκρισης – αντίθεσης. Ποια είναι τα σκέλη της και τι θέλει να πετύχει με αυτήν ο συγγραφέας;

Το οικογενειακό περιβάλλον διαδραματίζει πρωτεύοντα ρόλο στην ψυχοσωματική ανάπτυξη των ανηλίκων. Η οικογένεια μεταλαμπαδεύει στους νέους κανόνες, αξίες και πρότυπα συμπεριφοράς, τα οποία αποτελούν καταλυτικούς παράγοντες για τη δημιουργία της εσωτερικής δομής της προσωπικότητας, καθώς και για τις μετέπειτα πεποιθήσεις και τα πρότυπα που ενστερνίζονται οι νέοι. Μέσα από την οικογενειακή μονάδα τα παιδιά μαθαίνουν το μεγαλύτερο μέρος των κανόνων που σχετίζονται με την αλληλεπίδρασή τους με τα υπόλοιπα μέλη του κοινωνικού συνόλου, αναπτύσσοντας διαπροσωπικές και λειτουργικές σχέσεις. Οι οικογένειες οι οποίες χαρακτηρίζονται από εσωτερική ισορροπία και συμβιώνουν σε ένα υγιές και αρμονικό περιβάλλον καθοδηγούν τα μέλη τους σχετικά με το πώς να αλληλεπιδρούν με τους γύρω τους σύμφωνα με λειτουργικά πρότυπα συμπεριφοράς. Αντίθετα, ένα αντικοινωνικό και νοσηρό οικογενειακό περιβάλλον διαπαιδαγωγεί τα μέλη του σύμφωνα με δυσλειτουργικούς κανόνες συμπεριφοράς. Έτσι, συμπεραίνουμε πως η οικογένεια δημιουργεί τις προδιαγραφές για την ανάπτυξη συμπεριφοράς σύμφωνης ή μη με τους κανόνες του κοινωνικού συνόλου.

[3^η παράγραφος] Στο παρελθόν υπήρχε η παραδοχή ότι τα παιδιά που προέρχονταν από φτωχικό και εργατικής τάξης υπόβαθρο κατατάσσονταν σε μια «τάξη υψηλού κινδύνου» και ότι είναι πολύ πιθανό να αναπτύξουν παραβατική συμπεριφορά. Η αντίληψη αυτή συνεχίστηκε μέχρι και τις αρχές της δεκαετίας του 1960 όπου οι ειδικοί ερευνητές υποστήριζαν ότι το ταξικό υπόβαθρο ήταν μια σημαντική επεξηγηματική μεταβλητή για την παραβατική τάση. Το τεκμήριο αυτό έκτοτε έχει αμφισβητηθεί έντονα, διότι τα στατιστικά στοιχεία άρχισαν να δείχνουν κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1960 ότι η εγκληματικότητα αποτελεί επίσης συχνό φαινόμενο μεταξύ των νέων της μεσαίας τάξης.

Απάντηση: Η σύγκριση – αντίθεση στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 έχει ως σκέλη:

α. Η αντίληψη που ίσχυε στο παρελθόν, ως τις αρχές της δεκαετίας του 60, ότι τα παιδιά που προέρχονταν από φτωχικό και εργατικής τάξης υπόβαθρο κατατάσσονταν σε μια «τάξη υψηλού κινδύνου».

β. Η αμφισβήτηση αυτής της αντίληψης από τη δεκαετία του 60 και έπειτα, καθώς οι ειδικοί πλέον τάσσονται με την άποψη ότι η εγκληματικότητα αποτελεί, επίσης, συχνό φαινόμενο μεταξύ των νέων της μεσαίας τάξης.

Με τη σύγκριση – αντίθεση, η οποία έχει ως βάση της τα αποτελέσματα σχετικών ερευνών, ο συγγραφέας επιδιώκει να αποδείξει ότι δεν είναι η κοινωνική θέση του ατόμου κύρια αιτία για την εκδήλωση της νεανικής παραβατικότητας, αλλά το οικογενειακό περιβάλλον, όπως ανέπτυξε στην προηγούμενη παράγραφο.

8. Κριτήριο 17156

Εκφώνηση: Η 1η παράγραφος του Κειμένου 1 αναπτύσσεται με:

α. ορισμό

β. παραδείγματα

γ. αντίθεση

δ. διαίρεση

Να επιλέξεις τη σωστή απάντηση και να δικαιολογήσεις την απάντησή σου βασισμένος/η σε στοιχεία της παραγράφου, τόσο γλωσσικά όσο και νοηματικά.

Σκεφτείτε πόσο δύσκολο είναι να κάνετε κάποιον να γελάσει. Δεν είναι τυχαίο που η κωμωδία θεωρείται το δυσκολότερο είδος για τους ηθοποιούς και τους συγγραφείς. Όταν μας συμβαίνει κάτι δυσάρεστο, θεωρείται λογικό και αυτονόητο να στεναχωριόμαστε. Πόση ευφυΐα χρειάζεται, για να πράξει κάποιος το αυτονόητο; Αντίθετα, χρειάζεται ευστροφία, για να απεγκλωβιστούμε από την ιδιωτική μας λογική και να δούμε την εύθυμη όψη μιας κατάστασης.

Απάντηση: Η σωστή απάντηση είναι η γ. Σύγκριση – Αντίθεση και η ζητούμενη διαρθρωτική λέξη: το «Αντίθετα». Το πρώτο σκέλος της αντίθεσης είναι η λογική και αυτονόητη αντίδραση σε κάποιο πρόβλημα, δηλαδή η στενοχώρια, η οποία δεν απαιτεί ιδιαίτερη ευφυΐα, αφού είναι σχεδόν ενστικτώδης. Το δεύτερο σκέλος της αντίθεσης είναι η πιο επεξεργασμένη αντίδραση στο πρόβλημα με χιούμορ, το οποίο απαιτεί πνευματική ευελιξία και ευστροφία. Με την αντίθεση ο συγγραφέας επιδιώκει να τονίσει τη δυσκολία που έχει η διαδικασία να γελάσει κάποιος, οπότε αιτιολογεί την αρχική θέση που διατυπώνει στην αρχή της παραγράφου με μορφή προτροπής. (Σκεφτείτε πόσο δύσκολο είναι να κάνετε κάποιον να γελάσει.)

9. Κριτήριο 17217

Εκφώνηση: Στην τελευταία παράγραφο του Κειμένου 1 η αρθρογράφος επιλέγει ως τρόπο ανάπτυξης τη σύγκριση και αντίθεση. α) Ποια είναι τα συγκρινόμενα μέρη; β) Ποια λέξη δηλώνει τη σύγκριση και αντίθεση; γ) Ποιος είναι ο λόγος για τον οποίο η αρθρογράφος επιλέγει τον συγκεκριμένο τρόπο ανάπτυξης στην καταληκτική αυτή παράγραφο;

Κανένας από αυτούς τους παράγοντες δεν σημαίνει ότι μια σχέση είναι καταδικασμένη να διαλυθεί, αλλά αποτελούν γενικά ενδείξεις της συναισθηματικής αποσύνδεσης που μπορεί εντέλει να χωρίσει δύο ανθρώπους. Εξωτερικά, τα πράγματα μπορεί να φαίνονται καλά. Ένα ζευγάρι μπορεί να έχει μια ενδιαφέρουσα κοινωνική ζωή, υπέροχα παιδιά, ένα ωραίο σπίτι. Όμως, μια πιο προσεκτική ανάλυση ίσως αποκαλύψει έναν απροσδόκητο κίνδυνο. Τα καλά νέα είναι ότι η γνώση σχετικά με τους παράγοντες κινδύνου μπορεί να μας βοηθήσει να τους αναγνωρίσουμε εγκαίρως και, με τη βοήθεια καλών συμβουλών, να τους επεξεργαστούμε και να τους διορθώσουμε.

Απάντηση: α) Τα συγκρινόμενα μέρη είναι: από τη μια πλευρά τα εξωτερικά γνωρίσματα που χαρακτηρίζουν τη ζωή των «ευτυχισμένων» ζευγαριών, κι από την άλλη το ψυχικό χάσμα που τα χωρίζει, καθώς δεν επικοινωνούν συναισθηματικά, όπως θα έπρεπε. β) Η λέξη που συμβάλλει στη σύγκριση είναι η λέξη όμως στη φράση: «Όμως, μια πιο προσεκτική ανάλυση ίσως αποκαλύψει έναν απροσδόκητο κίνδυνο». γ) Ο λόγος για τον οποίο η αρθρογράφος επιλέγει τον συγκεκριμένο τρόπο ανάπτυξης στην καταληκτική αυτή παράγραφο είναι ότι η έγκαιρη συνειδητοποίηση των στοιχείων εκείνων που συντελούν στην ψύχρανση της σχέσης του ζευγαριού μπορεί να οδηγήσει τελικά στο να αποφύγει το ζευγάρι να διαλύσει τη σχέση του.

10. Κριτήριο 20272

Εκφώνηση: Το χωρίο του Κειμένου 1 «Αυτή είναι η μόνη διέξοδος ... εργοστάσιο των ηδονών» οργανώνεται με μια αντίθεση. Να εντοπίσεις τα δύο μέρη της (μονάδες 4) και να αναφέρεις με ποιες λέξεις οριοθετείται. Για ποιους λόγους, κατά τη γνώμη σου, επιλέχθηκε η αντίθεση στο χωρίο;

Αυτή είναι η μόνη διέξοδος του έρωτα των σημερινών νέων, έλεγε παλιός παρατηρητής των εγκοσμίων. Άλλοτες παίρνανε το τραμ και τα λεωφορεία και κατεβαίνανε στα Φάληρα, στη Γλυφάδα, στη Βουλιαγμένη ή ανεβαίνανε στην Αγία Παρασκευή, στο Χαλάντρι, στο Μαρούσι. Παντού υπήρχανε εξοχικά κέντρα, για να καθίσουνε, να φάνε, να πιούνε, να φλυαρήσουν και να ζαχαρώσουν. Όλη αυτή η ιστορία δεν κόστιζε και πολλά πράματα. Κι ο τελευταίος υπάλληλος μπορούσε να προσφέρει στην αγάπη του αυτήν τη στοιχειώδη περιποίηση. Κι ύστερα ακουμπώντας τα ζαλισμένα μέτωπά τους ο ένας στον ώμο του άλλου, οδευάνε σα μαγεμένοι το πεπρωμένο τους προς τις πλαγιές και την εξοχή. Τώρα όμως η σκηνοθεσία έχει πολύ απλουστευθεί. Από ανώτερη βία. Δεν μπορεί ένας νέος να προσφέρει κάθε τόσο στην αγάπη του ένα γεύμα. Όλο του το μηνιάτικο δεν φτάνει για ένα τέτοιο απονενομημένο διάβημα. Πήγαινε, αν θες, στις κοσμικές ή στις λαϊκές ταβέρνες. Θα ιδείς μονάχα... γέρους. Δηλαδή παραλήδες. Κι αν δεις και καμιά γυναίκα, θα είναι με τον άντρα της. Όλοι αυτοί έχουνε τον τρόπο να πάνε να γλεντήσουν. Οι νέοι όχι. Γι' αυτό παίρνουνε κι αυτοί τα βουνά και τα δάση, όπου όλες οι χαρές δίνονται τζάμπα: μεθύσι, αισιοδοξία, πάθος, λυρισμός και μουσική. Για όλα εφρόντισε η Φύση, το μεγάλο αυτό εργοστάσιο των ηδονών.

Απάντηση: Τα δύο μέρη της αντίθεσης αφορούν στις συναντήσεις των ερωτευμένων ζευγαριών στο παρελθόν και σήμερα (την εποχή γραφής του κειμένου). Οι λέξεις, με τις οποίες οριοθετείται, είναι: «Άλλοτες» (1η παράγραφος) – «τώρα» (2η παράγραφος) και το «όμως» στην αρχή της 2ης παραγράφου. Οι λόγοι για τους οποίους επιλέχθηκε η οργάνωση μέσω της αντίθεσης, είναι:

- Να αναδειχθούν πιο έντονα οι διαφορές στους τρόπους/τόπους συνάντησης.
- Να γίνει πιο κατανοητή η ένδεια χρημάτων των σύγχρονων (της εποχής του κειμένου) νέων.
- Να υπογραμμιστεί ότι το σημαντικό δεν είναι η οικονομική άνεση, αλλά το συναίσθημα της αγάπης.

11. Κριτήριο 21284

Εκφώνηση: Η 2η παράγραφος του Κειμένου 1 οργανώνεται με τη μέθοδο της σύγκρισης – αντίθεσης. Να επιβεβαιώσεις με σχετικές αναφορές την παραπάνω άποψη και να αιτιολογήσεις την επιλογή του συντάκτη του Κειμένου.

Αντίστοιχα με το περιβάλλον του, ο έφηβος θα έρθει πιο κοντά σε επαγγέλματα και ρόλους που σχετίζονται με αυτό. Για παράδειγμα, αν βρίσκεται σε απομακρυσμένες ή γεωργικές περιοχές, ενδέχεται να έχει περιορισμένες εναλλακτικές επιλογές για τους ρόλους που καλείται να λάβει στην ενήλικη ζωή. Από την άλλη, στις σύγχρονες αστικές κοινωνίες η ιεράρχηση σκοπών και αξιών και ο καθορισμός ενός σχεδίου δράσης γίνεται έργο δύσκολο και χρονοβόρο. Ο έφηβος δέχεται ποικίλα ερεθίσματα από πολλές πηγές, με ασαφείς βάσεις που ενδεχομένως τον προβληματίζουν και του δημιουργούν σύγχυση στην τελική του επιλογή.

Απάντηση: Ο συντάκτης του κειμένου επιχειρεί να αποδείξει πως το περιβάλλον καθορίζει τη μελλοντική πορεία ενός εφήβου. Για να ενισχύσει την αξιοπιστία του αντιπαραβάλλει την κατάσταση που ισχύει στην επαρχία με αυτή που ισχύει στα μεγάλα αστικά κέντρα. Πιο συγκεκριμένα, αναφέρει ότι ενώ στην επαρχία ο έφηβος έχει περιορισμένο εύρος επιλογών, στις μεγαλουπόλεις είναι τόσα πολλά τα ερεθίσματα που τελικά του βρίσκεται σε σύγχυση. Μέσω της αντιπαράθεσης αναδεικνύονται πιο έντονα οι διαφορές. Η σύγκριση πραγματώνεται γλωσσικά με τη διαρθρωτική φράση «Από την άλλη» και τονίζει περισσότερο τα παραδείγματα που δίνονται αντιθετικά για την απόδειξη της θέσης.

12. Κριτήριο 19494

Εκφώνηση: Στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1 η δημοσιογράφος επιχειρεί μια σύγκριση, για να οργανώσει την εισαγωγή της στη συνέντευξη. Ποια είναι τα δύο μέρη της σύγκρισης και με ποιο κριτήριο γίνεται αυτή; Ποιο είναι το επικοινωνιακό αποτέλεσμα αυτής της επιλογής;

Το «ταξίδι» στην εκμάθηση ξένων γλωσσών μπορεί σήμερα να γίνει συναρπαστικό μέσω της εκπαίδευσης. Ο εκπαιδευτικός στο σύγχρονο σχολείο διαθέτει περισσότερα μέσα, σε σχέση με παρελθούσες εποχές, για να κεντρίσει το ενδιαφέρον των μαθητών του και να τους εισαγάγει στην ξένη γλώσσα με τρόπο δημιουργικό και ταυτόχρονα αποτελεσματικό. Η δρ. Εφαρμοσμένης Γλωσσολογίας στη Διδακτική της Αγγλικής, Μαρία Σταθοπούλου, παραχώρησε μια πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη με θέμα τη διδασκαλία των ξένων γλωσσών:

Απάντηση: Το Κείμενο εξετάζει ορισμένους παράγοντες που επηρεάζουν την εκμάθηση ξένων γλωσσών.

• Στην 1η παράγραφο επιχειρείται σύγκριση ανάμεσα στο σήμερα και σε προηγούμενες εποχές, σε σχέση με τη διδασκαλία ξένων γλωσσών, δηλαδή την εκμάθησή τους μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος.

- Η σύγκριση πραγματοποιείται με βάση τα μέσα υλοποίησης της διδασκαλίας σε κάθε εποχή, και μάλιστα το κριτήριο είναι καθαρά ποσοτικό, εφόσον γίνεται λόγος για περισσότερα μέσα στο σύγχρονο σχολείο, προκειμένου η μάθηση να έχει δημιουργικό χαρακτήρα.

Το επικοινωνιακό αποτέλεσμα της σύγκρισης στο Κείμενο: μέσω αυτής ο αναγνώστης εισάγεται στο θέμα με τρόπο ενδιαφέροντα και πρωτότυπο και, επιπλέον, κατευθύνεται προς την ανάγνωση ολόκληρου του άρθρου, προκειμένου να ανακαλύψει ποια είναι αυτά τα «περισσότερα μέσα», με τα οποία μπορεί ο δάσκαλος στο σύγχρονο σχολείο να διδάξει την ξένη γλώσσα.

13. Κριτήριο 32968

Εκφώνηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συνεντευξιαζόμενος οργανώνει τον λόγο του με μία αντίθεση. Ποια είναι αυτή και τι πετυχαίνει, κατά τη γνώμη σου, με την επιλογή του;

Η νεοελληνική γλώσσα είναι και για μένα, όταν μιλώ με την ιδιότητα του απλού Έλληνα πολίτη, η πιο εύηχη, η πιο μελωδική και η πιο ωραία γλώσσα του κόσμου, κρίνοντας με βάση το συναίσθημα, καθώς ψυχολογικά ο άνθρωπος νιώθει την έμφυτη ανάγκη να επαινεί το σπίτι του. Ως γλωσσολόγος όμως, δεν βλέπω το λόγο γιατί η Ελληνική υπερτερεί σε μουσικότητα έναντι της Γαλλικής, λ.χ., ή της Ιταλικής. Υπάρχουν, επίσης, σύγχρονες γλώσσες, όπως η Αγγλική, που διαθέτουν πλουσιότερο λεξιλόγιο από τη δική μας.

[...] Άλλοι είναι οι αντικειμενικώς εξακριβώσιμοι λόγοι που πρέπει να μας κάνουν υπερήφανους για την ελληνική γλώσσα. Τους απαριθμώ εν τάχει: 1. Η ελληνική γλώσσα έχει ζωή τουλάχιστο 4.000 χρόνων προφορικής και 3.500 χρόνων γραπτής παράδοσης. Είναι η αρχαιότερη γλώσσα της Ευρώπης και η μόνη, με εξαίρεση δύο κινεζικές διαλέκτους, που παρουσιάζει αδιάσπαστη συνέχεια. 2. Τα Ομηρικά έπη, η Ιλιάδα και η Οδύσσεια, μεταφρασμένα, όπως και η Αγία Γραφή, σε όλες τις γλώσσες του κόσμου, αποτελούν αθάνατα μνημεία λόγου με απaráμιλλη αισθητική και νοηματική πληρότητα. 3. Επί έξι αιώνες (300 π. Χ. - 300 μ. Χ.) η Ελληνική υπήρξε *lingua franca*, διεθνής γλώσσα με μεγάλη αίγλη σε ολόκληρο τον τότε γνωστό κόσμο. 4. Ως γλώσσα της νέας θρησκείας συνέβαλε αποφασιστικά στη διάδοση του χριστιανισμού, ο οποίος άλλαξε τη ροή της ιστορίας. 5. Από την εποχή της Αναγέννησης ως σήμερα η Ελληνική αποτελεί, με τη Λατινική, αστείρευτη πηγή δημιουργίας νέων επιστημονικών όρων. Αρκεί να σκεφτεί κανείς πόσες σύγχρονες λέξεις έχουν τα μορφήματα *bio-* (βιο-) ή *-logy* (-λογία). [...]

Απάντηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 ο Χριστόφορος Χαραλαμπίκης οργανώνει τον λόγο του με μία αντίθεση, χρησιμοποιώντας μάλιστα τη διαρθρωτική λέξη «όμως»: «Ως γλωσσολόγος όμως, δεν βλέπω το λόγο γιατί η Ελληνική υπερτερεί σε μουσικότητα έναντι της Γαλλικής, λ.χ., ή της Ιταλικής.» Επιθυμεί να αντιπαραθέσει την ατεκμηρίωτη και συναισθηματικά φορτισμένη άποψη ότι η ελληνική γλώσσα είναι η «ωραιότερη γλώσσα του κόσμου» στη γλωσσολογική, αντικειμενική και συναισθηματικά αποστασιοποιημένη θέση ότι η Ελληνική δεν «υπερτερεί σε μουσικότητα έναντι» άλλων γλωσσών. Με αυτόν τον τρόπο, θα διατυπώσει στην επόμενη παράγραφο τα δικά του πέντε επιστημονικά τεκμηριωμένα επιχειρήματα, που αποδεικνύουν τη μοναδικότητα της ελληνικής

γλώσσας. Παρουσιάζοντας δηλαδή την αντίθετη άποψη, έρχεται να ενισχύσει με επιστημονικά τεκμηριωμένο λόγο, την αρχική, πλην όμως ατεκμηριώτη, θέση για την υπεροχή της ελληνικής.

Παραδείγματα

1. Κριτήριο 14720

Εκφώνηση: Η αρθρογράφος επιλέγει να αναπτύξει τη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 κυρίως με παραδείγματα. Να εντοπίσεις τα σημεία όπου βρίσκονται και να εξηγήσεις για ποιους λόγους έγινε η παραπάνω επιλογή.

Ξεκίνησα το ταξίδι της μητρότητας γνωρίζοντας από την αρχή ότι η εφηβεία θα είναι η πιο δύσκολη «πίστα». Θα μπορούσε αυτός να είναι ο ουσιαστικός απογαλακτισμός από το υπερπροστατευτικό κουκούλι της μαμάς και του μπαμπά. Όλα όσα φοβόμουν όμως δεν ήταν τίποτα μπροστά σε εκείνα που πλέον συμβαίνουν στον κόσμο των εφήβων, αλλά και των παιδιών του Δημοτικού. Χορογραφίες στο Tik – Tok, πόζες στο Instagram, ομαδικές συνομιλίες στο Viber απεριόριστη πρόσβαση στο Netflix, στίχοι της τραπ που επαναλαμβάνουν άθλια σεξιστικά στερεότυπα. Ένας χαοτικός κόσμος από ερεθίσματα, ιδέες, πρότυπα, ανθρώπους που δύσκολα οι γονείς μπορούν να ελέγξουν. Οι κόρες μας θα μπορούσαν να είναι η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων, όμως τώρα αυτή η Χώρα έχει μόνο ένα στόχο: την Αλίκη – αντικείμενο, την Αλίκη που αποχαιρετά βίαια την παιδική ηλικία και βιάζεται να γίνει γυναίκα. Όπου κι αν γυρίσεις το κεφάλι σου στον ψηφιακό και στον αληθινό κόσμο που περιβάλλει τα παιδιά μας, οι γυναίκες, για να είναι αποδεκτές, πρέπει να έχουν άψογο μακιγιάζ, τέλεια χαρακτηριστικά, προκλητικές καμπύλες, να φοράνε ξεφτισμένο τζιν σορτς και να κοιτάζουν με νόημα τον φακό.

Απάντηση: Τα παραδείγματα που χρησιμοποιούνται στη δεύτερη παράγραφο είναι:

- «Χορογραφίες στο Tik – Tok, πόζες στο Instagram, ομαδικές συνομιλίες στο Viber, απεριόριστη πρόσβαση στο Netflix...»
- «οι γυναίκες για να είναι αποδεκτές, πρέπει να έχουν άψογο μακιγιάζ, τέλεια χαρακτηριστικά, προκλητικές καμπύλες, να φοράνε ξεφτισμένα τζιν σορτς και να κοιτάνε με νόημα τον φακό».

Η επιλογή της αρθρογράφου να οργανώσει τον λόγο της στη 2η παράγραφο του Κειμένου της κυρίως με παραδείγματα στοχεύει:

- στην ανάδειξη με γλαφυρό και αναμφισβήτητο τρόπο των αρνητικών προτύπων που προσλαμβάνουν οι έφηβες κοπέλες.
- στην προσέλκυση του ενδιαφέροντος γονιών και νεαρών κοριτσιών που θα διαβάσουν το κείμενο.

2. Κριτήριο 17188

Εκφώνηση: Στην τελευταία παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας αξιοποιεί το παράδειγμα. Να το εντοπίσεις και να παρουσιάσεις τον τρόπο που συμβάλλει στην ανάπτυξη της παραγράφου.

Φαίνεται πως οι ενδορφίνες που προκαλούνται από το γέλιο, εκτός του ότι κατευνάζουν τον πόνο και προκαλούν ευφορία, μπορούν να κάνουν τους ανθρώπους να έχουν περισσότερη προδιάθεση για σύσφιξη των σχέσεων, για να συμμετέχουν σε ομάδες και να εργαστούν ομαδικά, δρώντας με μεγαλύτερη γενναιοδωρία. Επίσης, είναι ένα εργαλείο, για ν' αλλάξει η συμπεριφορά των άλλων: σε μια ενοχλητική κατάσταση, όπως μια διαφωνία, για παράδειγμα, το γέλιο αντιπροσωπεύει μια κατευναστική χειρόνομια, για να μειωθεί και ν' αποφορτιστεί η ένταση και ο θυμός.

[τελευταία παράγραφος] Αυτό θα εξηγούσε, σύμφωνα με τον R. Dunbar, γιατί πάνω από 2 εκατομμύρια χρόνια πριν, οι άνθρωποι ήταν ικανοί να σχηματίσουν μεγάλες φυλετικές κοινότητες μέχρι και πάνω από 100 μέλη, ενώ οι πίθηκοι είναι ικανοί να σχηματίσουν μόνο ομάδες μέχρι 50 μέλη. Αν και όλοι οι πίθηκοι μπορούν να γελούν, παρόλα αυτά η ικανότητα για δυνατό έντονο γέλιο και η παραγωγή ενδορφινών είναι αποκλειστική [ικανότητα] των ανθρώπων.

Απάντηση: Στην τελευταία παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας αξιοποιεί το παράδειγμα της συμβολής του γέλιου στον σχηματισμό κοινοτήτων από τους ανθρώπους σε σχέση προς αυτές των πιθήκων. Στόχος του είναι να αποδείξει ότι το γέλιο ως παράγοντας κοινωνικής σχέσης και δημιουργός ενδορφινών, όπως παρουσιάστηκε στην προηγούμενη παράγραφο, είναι προνόμιο των ανθρώπων. Το προβάλλει, λοιπόν, ως βασική αιτία σχηματισμού μεγάλων ανθρώπινων φυλετικών κοινοτήτων σε αντίθεση προς τις αριθμητικά μικρότερες των πιθήκων, οι οποίοι, παρά το ότι διαθέτουν ικανότητες σχηματισμού κοινοτήτων και γέλιου, δεν έχουν την παραπάνω αποκλειστική ικανότητα του ανθρώπου.

3. Κριτήριο 17200

Εκφώνηση: Η 1η παράγραφος του Κειμένου 1 οργανώνεται στη βάση ενός παραδείγματος. Ποιο είναι αυτό; Ποιους στόχους εξυπηρετεί η επιλογή του στην συνεκτικότητα της παραγράφου και του κειμένου;

Το 1855 ο Charles Baudelaire εξέδωσε μια πραγματεία για την τέχνη του κωμικού με τον τίτλο «Περί της ουσίας του γέλιου και γενικά περί του κωμικού στις πλαστικές τέχνες» [...]. Σαν παράδειγμα σχετικού γέλιου ο Baudelaire φέρνει την καθ' όλα κοινότοπη περίπτωση του ανθρώπου που σκοντάφτει και πέφτει στο δρόμο, σκορπώντας με την πτώση του το γέλιο στους υπόλοιπους διαβάτες και περαστικούς. Το παράδειγμά του [...] διαθέτει μια διαχρονική αξία, καθώς η αιφνίδια πτώση του άλλου – είτε από σκόνταμμα, είτε από τρικλοποδιά, είτε από το γλίστρημα σε κάποια μπανανόφλουδα – αποτελεί ένα κλασικό «τρυκ» για την πρόκληση γέλιου στις πάσης φύσεως φαρσοκωμωδίες. Με μια ευρύτερη έννοια, θα λέγαμε ότι η σκηνή που περιγράφει ο Baudelaire αποτελεί την

«πρωταρχική σκηνή» κάθε γέλιου, δεδομένου ότι η κωμωδία και η σάτιρα έχουν θεμελιωθεί πάνω σε ένα αντίστοιχο θέαμα που μας κάνει να γελάμε με τα παθήματα των άλλων, δηλαδή με την πτώση που επιφέρει κάποια ελαττωματική πτυχή του χαρακτήρα τους όπως η φιλαργυρία, η δεισιδαιμονία, η μισανθρωπία, ο νεοπλουτισμός, η υποχονδρία κτλ.

Η ίδια η σκηνή που περιγράφει ο Baudelaire δείχνει ότι το γέλιο του ενδειγματικού κωμικού παίζεται με όρους δύναμης, καθώς αντικείμενο του γέλιου γίνεται ο έκπτωτος και σωριασμένος κατάχαμα άνθρωπος, ενώ αντιθέτως η όρθια στάση αυτού που γελά, αποτελεί μια ένδειξη ότι γελά από θέση ισχύος, στηριζόμενος γερά στα πόδια του. Η φορά του γέλιου είναι από πάνω προς τα κάτω, και μολοντί αποτελεί έναν άναρθρο ήχο, ο Baudelaire θεωρεί ότι μπορεί να τον μεταφράσει σε λέξεις, καθώς εντοπίζει «στο βάθος της σκέψης αυτού που γελά κάποια ασυνείδητη αλαζονεία» που τον κάνει να λέει στον εαυτό του: «εγώ, δεν πέφτω· εγώ, βαδίζω ίσια· εγώ, έχω πόδι σταθερό και σίγουρο. Εγώ δεν θα έκανα τη βλακεία να μην δω που τελειώνει το πεζοδρόμιο ή το κοτρόνι στη μέση του δρόμου». Συνυφασμένο με την ιδέα της ανωτερότητάς μας, το γέλιο ερμηνεύεται εδώ ως ένας υπέρμετρος εγωισμός κατά τα πρότυπα του πλατωνικού Φίληβου (48c-d), όπου το γέλιο αποδίδεται σε κάποιο είδος χαιρεκακίας («φθόνου»), η οποία συνδέεται με την κρυφή ικανοποίηση που αντλεί κανείς από την κακοπάθεια, τα ελαττώματα και την άγνοια των άλλων. Η επισήμανση του Αριστοτέλη για την φαύλη φύση των κωμικών αντικειμένων, υπενθυμίζει ότι γελάμε με τους ανόητους, τους αφελείς ή τους χαζούς αυτού του κόσμου που μας κάνουν να αισθανόμαστε ανώτεροί τους. Αν η φορά του γέλιου είναι από πάνω προς τα κάτω, τότε εξ' ορισμού χαρακτηρίζεται από την αφ' υψηλού αντιμετώπιση του αντικειμένου του· προϋποθέτει την κατωτερότητα ή την γελοιότητα αυτού του τελευταίου, έτσι ώστε να προσδίδει έναν αέρα υπεροχής σε εκείνον του γελά. Το γέλιο εδράζεται στην φαυλότητα του αντικειμένου του, ασχέτως αν αυτή αποτελεί αντικειμενική ιδιότητά του. Πιθανόν αυτοί οι «κατώτεροι» με τους οποίους γελάμε στην κωμωδία να μην είναι στα αλήθεια κατώτεροί μας· όμως από τη στιγμή που γελάμε μαζί τους, συμπεριφερόμαστε ως εάν ήταν, καθώς το γέλιο μας εις βάρος τους υποδηλώνει την αδυναμία τους να εμπνεύσουν το σεβασμό μας. Ακόμη κι αν δεν είναι γελοίοι, αρκεί το γέλιο μας για να τους μεταμορφώσει σε τέτοιους. Για αυτό, σύμφωνα με τον Jean Paul Richter, «το κωμικό δεν εδρεύει στο αντικείμενο αλλά στο υποκείμενο», «σε αυτόν που γελά και διόλου στο αντικείμενο του γέλιου», όπως θα πει και ο Baudelaire.

Απάντηση: Παράδειγμα: η τυχαία πτώση ενός ανθρώπου από αίτια που δεν είχε προβλέψει («την καθ' όλα κοινότοπη περίπτωση του ανθρώπου που σκοντάφτει και πέφτει στο δρόμο, σκορπώντας με την πτώση του το γέλιο στους υπόλοιπους διαβάτες και περαστικούς.»). Οι στόχοι που εξυπηρετούνται είναι:

- Λειτουργεί ως κατανοητή, από το σύνολο των αναγνωστών, αφορμή για να προχωρήσει σε γενίκευση στη συνέχεια της παραγράφου («...αποτελεί την “πρωταρχική σκηνή” κάθε γέλιου ...», «η κωμωδία και η σάτιρα έχουν θεμελιωθεί πάνω σε ένα αντίστοιχο θέαμα που μας κάνει να γελάμε με τα παθήματα των άλλων»).
- Σε όλο το κείμενο το παράδειγμα της πτώσης αποτελεί το σημείο αναφοράς/συνδετικό ιστό, ο οποίος διατρέχει και τις δύο παραγράφους. Στην 1η παράγραφο το παράδειγμα συντελεί στο να οριοθετηθεί η

πρόκληση γέλιου από την πτώση ενός άλλου (πραγματικά ή μεταφορικά). Στη 2η παράγραφο το παράδειγμα αξιοποιείται στην εμβάθυνση των αιτιών για τις οποίες γελά ένας άνθρωπος με κάποιον άλλο, αναλύοντας τα επιμέρους στοιχεία του (στάση του σώματος, τις συνθήκες κ.ά.).

4. Κριτήριο 14441

Εκφώνηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας επιλέγει, ανάμεσα σε άλλους τρόπους ανάπτυξης των απόψεών του, τα παραδείγματα. Τι είδους παραδείγματα είναι αυτά και ποιο σκοπό εξυπηρετούν;

Ο κίνδυνος αυτός, συγκεκριμένα, συνίσταται στο ότι οι συνθήκες της σημερινής ζωής, και ιδιαίτερα το εμπορικό πνεύμα, επηρεάζουν αρνητικά την αφομοιωτική ικανότητα της γλώσσας μας. Η τάση για ευκολία, η κυριαρχία όλων της τεχνολογίας και του διαδικτύου, τα διαφημιστικά κόλπα και η έγχρωμη εικόνα ωθούν τον άνθρωπο στον μιμητισμό, στην αντιγραφή ξένων προτύπων και γλωσσικών στοιχείων. Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι να αλλοιώνεται το γλωσσικό αίσθημα που διαμόρφωσε ο νεοέλληνας μιλώντας και ακούοντας τη μητρική γλώσσα. Δεχθήκαμε, για παράδειγμα, πλήθος λέξεων που συνδέονται με τη χρήση του ηλεκτρονικού υπολογιστή, τον οποίο εντάξαμε στο λεξιλόγιό μας ως *computer*. Επίσης, εκατοντάδες λέξεις που συνδέονται με το φαγητό, όπως το *φαστφουντ – σπαγγέτι – χάμπουργκερ – τοστ – φραπουτσίνο*, ή το ντύσιμο, όπως *στάιλ – τζίν – μίνι – γιούνισεξ*, εντάχθηκαν στο λεξιλόγιό μας. Ακόμα, πλήθος πινακίδων ελληνικών καταστημάτων και εμπορικών κέντρων φέρουν ξενόγλωσσες επιγραφές. Το χειρότερο, μάλιστα, είναι ότι κατασκευάσαμε λέξεις που δείχνουν ότι το γλωσσικό αισθητήριό μας επιτρέπει αβασάνιστους σχηματισμούς π.χ. *σουβλακερί, γυράδικο, φαστφουντάδικο, προμοτάρω κ.ά.* Για ποιους λόγους, όμως δανειζόμαστε λέξεις από τις άλλες γλώσσες; Πολλοί θα απαντήσουν ότι ως λαός έχουμε την ανάγκη να συμβαδίζουμε με την εποχή μας, να μη θεωρηθούμε οπισθοδρομικοί, γι' αυτό και χρησιμοποιούμε επιδεικτικά το λεξιλόγιο άλλων γλωσσών. Η τάση μας για μοντερνισμό και η ξενομανία μάς οδηγούν στο να χρησιμοποιούμε ξένες λέξεις και εκφράσεις, ενώ έχουμε τις αντίστοιχες ελληνικές. Πολλοί επαγγελματίες, επίσης και έμποροι τουριστικών ειδών πιστεύουν ότι το αγοραστικό κοινό, βλέποντας ξενόγλωσσες επιγραφές, εντυπωσιάζεται και προτιμά τα προϊόντα των καταστημάτων τους.

Απάντηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας χρησιμοποιεί παραδείγματα ξένων λέξεων που χρησιμοποιούμε στο καθημερινό μας λεξιλόγιο και παραδείγματα λέξεων που κατασκευάζουμε με τρόπο που να φαίνεται ότι το γλωσσικό αισθητήριό μας επιτρέπει αβασάνιστους σχηματισμούς. Σκοπός των παραδειγμάτων είναι να αποδειχθεί η αρνητική επιρροή που ασκείται σήμερα στην αφομοιωτική ικανότητα της γλώσσας μας και το αποτέλεσμα που είναι η αλλοίωση του γλωσσικού αισθήματος.

5. Κριτήριο 14433

Εκφώνηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας χρησιμοποιεί δύο παραδείγματα. Ποια είναι αυτά και ποια θέση του ενισχύουν;

Συμβαίνει στη διάρκεια μεγάλων κρίσεων να φτωχαίνει το λεξιλόγιό μας και η συζήτηση να γίνεται μονοθεματική. Είναι μια παράπλευρη απώλεια, ένα αποτέλεσμα που υποδηλώνει την αμηχανία, την έκπληξη, την ανησυχία και τον φόβο απέναντι σε ένα άλλο, μεγάλο, κεντρικό θα λέγαμε γεγονός. Πριν από λίγο καιρό ήταν η οικονομική κρίση που μας έκανε να μιλάμε μόνο για «κρίση», «μέτρα», «κρίσιμες αποφάσεις», «κρίσιμες αξιολογήσεις» και όλα ήταν κρίσιμα. Τώρα ο κορωνοϊός, δικαιωματικά, προσβάλλει σφόδρα τα επίθετα, τα ρήματα και τα ουσιαστικά της γλώσσας και το θέμα της κάθε συζήτησης.

Απάντηση: Παραδείγματα: α. η οικονομική κρίση («κρίση», «μέτρα», «κρίσιμες αποφάσεις», «κρίσιμες αξιολογήσεις») και β. η πανδημία.

Ενίσχυση της αρχικής στην παράγραφο θέσης του συντάκτη: «Συμβαίνει στη διάρκεια μεγάλων κρίσεων να φτωχαίνει το λεξιλόγιό μας και η συζήτηση να γίνεται μονοθεματική» (θεματική πρόταση).

6. Κριτήριο 14937

Εκφώνηση: Να περιγράψεις με συντομία τον λόγο για τον οποίο ο συγγραφέας στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 χρησιμοποιεί το παράδειγμα των παπαγάλων.

Αναμφίβολα, η γλώσσα είναι ένα εντυπωσιακό επίτευγμα των ανθρώπων. Υπάρχουν όμως άλλα είδη που κάνουν χρήση της γλώσσας; Ίσως κάποιος να έδινε καταφατική απάντηση σκεπτόμενος για παράδειγμα τους παπαγάλους που λένε μερικές λέξεις. Ωστόσο, οι παπαγάλοι, ακόμα και αν προσπαθούν να επικοινωνήσουν, δεν χρησιμοποιούν γλώσσα με την πλήρη σημασία της έννοιας, επειδή δεν ακολουθούν κανόνες ούτε δείχνουν την ευελιξία στη χρήση της γλώσσας που δείχνουν οι άνθρωποι.

Απάντηση: Το παράδειγμα των παπαγάλων χρησιμοποιείται από τον συγγραφέα του Κειμένου 1 ως τρόπος ανάπτυξης της 3ης παραγράφου. Συγκεκριμένα, επιλέγεται ένα αντιπροσωπευτικό και οικείο για τον/την ανγνώστη/-στρια παράδειγμα, προκειμένου να ισχυροποιήσει και να τεκμηριώσει τη βασική θέση του συγγραφέα, όπως αυτή παρατίθεται στη θεματική περίοδο της παραγράφου, παρουσιάζοντας τη γλώσσα ως εντυπωσιακό – και αποκλειστικά – ανθρώπινο επίτευγμα με την πλήρη σημασία του όρου.

7. Κριτήριο 15968

Εκφώνηση: Να δικαιολογήσεις την παρουσία των παραδειγμάτων στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1.

[...] Όταν αναφερόμαστε στη μητρική γλώσσα, μιλάμε για «γλωσσική κατάκτηση», γιατί λαμβάνουμε υπόψη μας ότι τα άτομα μιας κοινότητας έχουν μάθει τη γλώσσα μέσα στο στενότερο (οικογενειακό) και ευρύτερο (κοινωνικό) περιβάλλον και έχουν διαμορφώσει ό,τι ονομάζουμε «γλωσσικό αίσθημα».

[2η παράγραφος] Αυτό, βέβαια, σημαίνει ότι φυσικά και βαθμιαία τα άτομα αυτά έχουν κατακτήσει έναν συγκεκριμένο γλωσσικό κώδικα, στον οποίο έχουν ενσωματωθεί νοοτροπίες, στάσεις, πολιτικο – κοινωνικές αντιλήψεις, πολιτιστικό υπόβαθρο. Για παράδειγμα, η ευρύτατη χρήση των υποκοριστικών της Ελληνικής («βάλε λίγο λεμονάκι στη σουπίτσα σου», «είχε κάτι λεφτουδάκια κι αγόρασε ένα οικοπεδάκι στο Σούνιο») ή η βιωματική φόρτιση λέξεων, όπως το φιλότιμο ή η λεβεντιά, προϋποθέτουν τη γλωσσική κατάκτηση της Ελληνικής ως μητρικής γλώσσας. Η κατάκτηση της γλώσσας συνδέεται προφανώς με την παιδική ηλικία, δηλαδή πώς μαθαίνει ο άνθρωπος τη μητρική του γλώσσα, όταν είναι παιδί. Έτσι, παιδική ηλικία και γλωσσική κατάκτηση αντιμετωπίζονται συνήθως από κοινού.

Απάντηση: Τα παραδείγματα στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 τεκμηριώνουν τη θέση του συντάκτη σχετικά με την κατάκτηση της μητρικής γλώσσας. Τα παραδείγματα διευκρινίζουν και επεξηγούν την έννοια του «γλωσσικού αισθήματος», που χρησιμοποίησε ο συντάκτης στο τέλος της προηγούμενης παραγράφου. Με τα παραδείγματα ο λόγος του κειμένου γίνεται πιο άμεσος και κατανοητός.

8. Κριτήριο 14949

Εκφώνηση: Πώς εξυπηρετεί τη συνολική οργάνωση και στοχοθεσία του Κειμένου 1 η επιλογή της συντάκτριας να αναπτύξει την 3η παράγραφό του με ένα παράδειγμα;

Πραγματική αλλεργία στους γονείς τους αναπτύσσουν πολλοί έφηβοι. Παρότι το φαινόμενο αυτό εμφανίζεται συνήθως γύρω στην ηλικία των 13 ετών και διαρκεί για μερικούς μήνες, σε μερικές περιπτώσεις η αλλεργία στους γονείς μπορεί να κρατήσει ακόμη και χρόνια.

Η ενηλικίωση προϋποθέτει τον χωρισμό του παιδιού από τους γονείς του. Η διαδικασία αυτή ξεκινά συνήθως στην πρώιμη εφηβεία με μία απότομη και έντονη ανάγκη του εφήβου να διαχωρίσει τη θέση του από τους ενήλικες στο σπίτι. Καθώς οι έφηβοι αρχίζουν να απομακρύνονται από τους γονείς, κατατάσσουν τις προτιμήσεις και τις συνήθειες των γονέων τους σε δύο κατηγορίες: αυτές που απορρίπτουν και αυτές που σκοπεύουν να υιοθετήσουν.

Μπορεί να μη σκεφτόμαστε καθόλου εάν θα φορέσουμε παλαιά αθλητικά παπούτσια. Τι θα γινόταν, όμως, εάν το έφηβο παιδί μας βρίσκει τη συνήθειά μας αυτή αφόρητη; Γιατί θα πρέπει το παιδί μας να νοιάζεται τι θα φοράμε στα πόδια μας; Γιατί η ταυτότητά του παραμένει αλληλένδετη με τη δική μας, έως ότου αναπτύξει τις δικές του ενδυματολογικές συνήθειες και προτιμήσεις.

Η αλλεργία στους γονείς πρέπει, όμως, να αντιμετωπιστεί ως καθησυχαστική ένδειξη κανονικής ανάπτυξης. Παρότι γνωρίζουμε διαισθητικά ότι τα παιδιά μας δε θα μας θαυμάζουν για πάντα και δε θα απολαμβάνουν για πάντα την παρέα μας, όπως όταν ήταν μικρά, η μετάβαση στη νέα φάση είναι ευκολότερη, αφού συνειδητοποιήσουμε ότι οι αλλεργίες αυτές των εφήβων μας προμηνύουν το επόμενο κεφάλαιο της σχέσης μας μαζί τους. [...]

Μόλις οι έφηβοι βρουν χρόνο και χώρο για να αναπτύξουν τις δικές τους δεξιότητες, ενδιαφέροντα και γούστα, η αλλεργική τους αντίδραση απέναντι στους γονείς συνήθως εξαφανίζεται. Την ίδια στιγμή, η ταχύτατη νευρολογική ανάπτυξη των εφήβων λειτουργεί καταπραϋντικά στις ορμές και τις απότομες κρίσεις οργής τους. Καθώς μεγαλώνουν οι έφηβοι, οι γνωσιολογικές ικανότητές τους τους επιτρέπουν να δουν την πραγματική εικόνα των γονέων τους. Οι έφηβοι είναι τότε έτοιμοι να μας αντιμετωπίσουν με ωριμότητα και να ανεχθούν τις μέχρι τότε εκνευριστικές μας ιδιαιτερότητες. Η στιγμή είναι κατάλληλη να επανασυνδεθούμε με τα παιδιά μας και να μάθουμε να μοιραζόμαστε και να καλλιεργούμε κοινά ενδιαφέροντα μαζί τους.

Απάντηση: Με το παράδειγμα αποσαφηνίζεται η τάση των παιδιών να απορρίπτουν στοιχεία της συμπεριφοράς των κηδεμόνων τους, φαινόμενο το οποίο αποτελεί το κεντρικό θέμα του κειμένου με έναν τρόπο παραστατικό / μέσω της συσχέτισης του θέματος της αντιδραστικής στάσης των παιδιών με ένα καθημερινό βίωμα.

9. Κριτήριο 14479

Εκφώνηση: Στην προτελευταία απάντησή του στο Κείμενο 1 ο ερωτώμενος χρησιμοποιεί παραδείγματα. Αιτιολόγησε με συντομία την επιλογή του.

Είσαι υποχρεωμένος να ελπίζεις ότι τα πράγματα θα εξελιχθούν θετικά. Ακόμα και αν είσαι πολύ ερωτευμένος με κάποιον, πρέπει να βρεις έναν τρόπο συνύπαρξης που θα προσφέρει και στους δύο αγάπη και ασφάλεια, αλλά την ίδια στιγμή θα διασφαλίζει την ανεξαρτησία σας. Ελπίζεις, επίσης, ότι το πάθος σου για ορισμένα πράγματα δεν θα ενοχλεί το άλλο πρόσωπο και ότι κάπως θα καταφέρετε να εκτιμάτε ο ένας τον άλλο γι' αυτό που είστε. Μπορεί να σ' αρέσει ο Μότσαρτ και στον σύντροφό σου η κάντρι ή το χέβι μέταλ. Από τη στιγμή που θα τα ξεκαθαρίσετε αυτά, έχετε μια ελπίδα.

Απάντηση: Η επιλογή του παραδείγματος αποσκοπεί στη διασάφηση και αιτιολόγηση του αφηρημένου (της θεωρητικής θέσης). Στην προκειμένη περίπτωση, η αναφορά σε μουσικές προτιμήσεις (παραδείγματα) διασαφηνίζει και επεξηγεί την ανάγκη σεβασμού του ενός στις ιδιαιτερότητες του άλλου, η οποία προβάλλεται ως προϋπόθεση της επιτυχημένης σχέσης.

10. Κριτήριο 20366

Εκφώνηση: Στη 2η και την 3η παράγραφο του Κειμένου 1 αξιοποιείται το παράδειγμα. Αφού εντοπίσεις τις δύο περιπτώσεις χρήσης παραδειγμάτων στις συγκεκριμένες παραγράφους, να παρουσιάσεις τη λειτουργία τους στο κείμενο.

Το ποιοι ορίζουν τη μόδα είναι εύκολο να απαντηθεί, αν και πολύ γενικευμένο. Τη μόδα την ορίζουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και οι άνθρωποι που προβάλλονται εκεί. Δεν είναι απαραίτητο να έχουν σχετικές σπουδές, αρκεί ένα αναγνωρίσιμο άτομο να πει πως κάτι είναι «μόδα»! Φανταστείτε να βγει σε μια συνέντευξη ένας ηθοποιός και να δηλώσει πως οι φακές θα είναι το must φαγητό τον φετινό χειμώνα! Ξαφνικά οι φακές θα εμφανιστούν σε όλους τους καταλόγους των gourmet εστιατορίων!

Το ξέρω πως ακούγεται γελοίο, όμως, αν το καλοσκεφτείτε, αυτό ακριβώς συμβαίνει. Μια ηθοποιός του Hollywood δήλωσε πως τρώει ωμές ρίζες και η ωμοφαγία έγινε μόδα! Η μόδα βασίζεται στη διαφήμιση και στα χρήματα που είναι διατεθειμένη να ξοδέψει η εκάστοτε εταιρεία για την προβολή των προϊόντων της. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, που στις διαφημίσεις συμμετέχουν αναγνωρίσιμα πρόσωπα. Η βασική ερώτηση είναι γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι ακολουθούν τη μόδα, ακόμη κι αν δεν τους ταιριάζει.

Απάντηση:

- Το παράδειγμα στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 και η λειτουργία του: «Φανταστείτε να βγει σε μια συνέντευξη ένας ηθοποιός και να δηλώσει πως οι φακές θα είναι το must φαγητό τον φετινό χειμώνα! Ξαφνικά οι φακές θα εμφανιστούν σε όλους τους καταλόγους των gourmet εστιατορίων!»: το παράδειγμα λειτουργεί υποστηρικτικά στην άποψη που εκφράζει η συγγραφέας και, παράλληλα, καθιστά το κείμενο παραστατικότερο. Με τη χρήση ενός φαγητού που δε χαρακτηρίζεται ως ιδιαίτερα «εκλεκτό» γαστρονομικά, αλλά υιοθετείται από όλους, γιατί το προβάλλει ένας ηθοποιός, η συγγραφέας δείχνει τη δύναμη που έχει το αναγνωρίσιμο πρόσωπο να επιβάλλει, καθιστώντας τα «μόδα», όσα υποστηρίζει στα ΜΜΕ.
- Το παράδειγμα στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 και η λειτουργία του: «Μια ηθοποιός του Hollywood δήλωσε πως τρώει ωμές ρίζες και η ωμοφαγία έγινε μόδα!»: και εδώ η λειτουργία του παραδείγματος υποστηρίζει την άποψη της συγγραφέα αποδεικνύοντας, με την παράδοση «ωμοφαγία» που επιβάλλει η ηθοποιός, το πόσο γελοίο είναι να υιοθετούμε ανενδοίαστα και αλόγιστα ως «μόδα» όσα παράδοξα υποστηρίζουν τα αναγνωρίσιμα πρόσωπα.

11. Κριτήριο 21327

Εκφώνηση: Ο Π. Μπρυκνέρ στη συνέντευξη που παραχωρεί κάνει χρήση παραδειγμάτων. Να εντοπίσεις στις απαντήσεις του πέντε χωρία με παραδείγματα και να αιτιολογήσεις τη χρήση τους.

- Οι άνθρωποι δεν θέλουν απλά να ζήσουν περισσότερο, αλλά να παραμείνουν νέοι...

- Το ιδανικό είναι να ζήσει κανείς για μεγάλο διάστημα, αλλά να παραμείνει και νέος μέχρι τέλους. Θα ήταν υπέροχο να μπορέσουμε να κρατήσουμε την εμφάνιση ενός 40χρονου ή μιας 40χρονης μέχρι τα 80. Αλλά η επιμήκυνση του προσδόκιμου ζωής είναι ταυτόχρονα και η επιμήκυνση των γηρατειών, με τις ρυτίδες τους, τις ασθένειες, την κόπωση και όλες τις άλλες καταστροφικές τους επιπτώσεις».

- Η ανθρωπολογία διδάσκει ότι οι πρωτόγονες κοινωνίες έτρεφαν σεβασμό στους ηλικιωμένους, ως συνώνυμους της γνώσης. Στη Δύση ο ηλικιωμένος είναι συνώνυμος της γήρανης και της αδεξιότητας. Τι πήγε στραβά;

- Δεν είναι απολύτως ακριβές ότι οι αρχαίες κοινωνίες σέβονταν τους ηλικιωμένους. Πολλοί άνδρες και γυναίκες λόγω χάρη μετά από κάποια ηλικία αποπέμπονταν από τα χωριά τους και τους άφηναν να πεθάνουν μόνοι τους στα δάση. Μόνον στη Δύση έγινε προτεραιότητα η φροντίδα των ηλικιωμένων, μολοντί η μεταχείριση που λαμβάνουν σε ορισμένα σπίτια, για παράδειγμα, απέχει μακράν του επιθυμητού. Αλλά σιγά – σιγά η επανάσταση των γηρατειών αγγίζει όλες τις ηπείρους, υποχρεώνοντάς μας να αλλάζουμε τις αντιλήψεις μας για τα διάφορα στάδια της ζωής.

- Ο Σενέκας υποστήριξε ότι ο βίος είναι αρκετά μακρύς, για να επιτύχει κανείς στόχους, αρκεί να μη χάσει κανείς το χρόνο του.

- Συμφωνώ υπό τον όρο ότι γνωρίζουμε εξ' αρχής αυτούς τους στόχους, που δεν έχουμε ακόμη πετύχει. Ξοδέψαμε πολλά χρόνια διστάζοντας, αμφιβάλλοντας, κάνοντας αυτό που ο Σενέκας αποκάλεσε «ανόητα πράγματα». Η αύξηση του προσδόκιμου ζωής τώρα μάς επιτρέπει ακριβώς αυτό, να ξοδέψουμε χρόνια πειραματιζόμενοι, δοκιμάζοντας αδιέξοδα, προτού τελικά βρούμε το σωστό δρόμο. Η ζωή ουδέποτε είναι αρκετά μακριά για εκείνον που αναζητεί ένα νόημα».

- Γιατί ένας 50άρης θεωρείται ότι αρχίζει να παρακαμάζει όταν πολλοί μεγάλοι άνδρες πέτυχαν τα μεγαλύτερα επιτεύγματά τους σ' αυτή την ηλικία;

- Η φυσική ωρίμανση, συνώνυμη συχνά με την παρακμή και η ψυχολογική ωρίμανση οδεύουν σε αντίθετες κατευθύνσεις. «Χρειάζονται 60 χρόνια για να γίνεις φιλόσοφος» έλεγε ο Καντ και στην εποχή του η ηλικία αυτή αντιστοιχούσε στα 80 δικά μας χρόνια. Η εξαιρετική λάμψη της ζωής του πνεύματος συνεχίζει να φωτίζει τις μέρες μας, μέχρι την τελευταία. Σκεφτείτε τη μάθηση, τη μελέτη, τη διδασκαλία... εξακολουθούν να είναι πιθανές δραστηριότητες ακόμη και στα τελευταία στάδια της ύπαρξης.

- Και πώς μπορούμε να απολαύσουμε τη ζωή μετά τα 50;

- Μην εγκαταλείπετε τίποτε, πόσο μάλλον τις επιθυμίες σας. Όσο για το πώς θα αντιμετωπίσουμε τον πόνο; Πάρτε παυσίπονα και εμπιστευτείτε την Ιατρική.

Απάντηση:

- «να κρατήσουμε την εμφάνιση ενός 40χρονου ή μιας 40χρονης...»

- «με τις ρυτίδες τους, τις ασθένειες, την κόπωση και όλες τις άλλες...»
- «Πολλοί άνδρες και γυναίκες λόγου χάρη μετά από κάποια ηλικία...»
- «η μεταχείριση που λαμβάνουν σε ορισμένα σπίτια, για παράδειγμα, απέχει μακράν του επιθυμητού»
- «Σκεφτείτε τη μάθηση, τη μελέτη, τη διδασκαλία...»

Με τη χρήση παραδειγμάτων επεξηγείται καλύτερα το νόημα όσων υποστηρίζει ο Π. Μπρυκνέρ. Οι απόψεις του τεκμηριώνονται και ο λόγος του γίνεται εύληπτος και σαφής. Το ύφος του κειμένου καθίσταται απλό και οικείο.

12. Κριτήριο 28115

Εκφώνηση: Στη 2η παράγραφο του Κειμένου ο συνεντευξιαζόμενος οργανώνει τον λόγο του με παράδειγμα. Ποιο είναι αυτό και τι πετυχαίνει, κατά τη γνώμη σου, με την επιλογή του;

«Θα προσπαθήσω να σας περιγράψω με μερικά κριτήρια πότε μια αγάπη είναι σωστή και υγιής. Πρώτα απ' όλα η αγάπη σέβεται τον άλλον. Εάν εκμεταλλεύομαι τον άλλον, αυτό είναι απόδειξη ότι δεν τον αγαπώ. Σέβομαι τον άλλον θα πει σέβομαι την προσωπικότητά του. Για παράδειγμα, δεν μπορώ να πω ότι αγαπώ όλα μου τα παιδιά εξίσου, αν δεν σέβομαι ότι κάθε παιδί μου είναι διαφορετικό, αν θέλω όλα να είναι το ίδιο.»

Απάντηση: Στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 ο πατήρ Βασίλειος Θερμός οργανώνει τον λόγο του με ένα παράδειγμα, χρησιμοποιώντας μάλιστα την ενδεικτική φράση «για παράδειγμα»: «Για παράδειγμα, δεν μπορώ να πω ότι αγαπώ όλα μου τα παιδιά εξίσου, αν δεν σέβομαι ότι κάθε παιδί μου είναι διαφορετικό, αν θέλω όλα να είναι το ίδιο.» Στην προσπάθειά του να εξηγήσει το πρώτο κριτήριο της υγιούς αγάπης, δηλαδή τον σεβασμό, αναφέρει το παράδειγμα της γονεϊκής αγάπης. Αν ο γονιός δεν σέβεται το κάθε παιδί του ξεχωριστά, αν δεν αποδέχεται τη διαφορετικότητά του και τη μοναδικότητα της προσωπικότητάς του, τότε δεν το αγαπά με υγιή τρόπο. Με το παράδειγμα αυτό ο συνεντευξιαζόμενος επιδιώκει να διευκρινίσει, να καταστήσει σαφές και κατανοητό το περιεχόμενο του πρώτου του κριτηρίου και, παράλληλα, να κινητοποιήσει το ενδιαφέρον των αναγνωστών.

13. Κριτήριο 28395

Εκφώνηση: Στις δύο πρώτες παραγράφους του Κειμένου 1 ο συγγραφέας αξιοποιεί το παράδειγμα. Να εντοπίσεις δύο περιπτώσεις χρήσης παραδειγμάτων, μία σε κάθε παράγραφο, και να παρουσιάσεις τον τρόπο που συμβάλλουν στην ανάπτυξη κάθε παραγράφου.

*Κάθε κυνήγι έχει τον τόπο του και το κωμικό δεν μπορεί να θηρευτεί εκτός του καθαυτό ανθρώπινου στοιχείου. Ό,τι γελάει ή φέρνει γέλιο έχει το άρωμα ή την μπόχα της ανθρωπιάς. Ένα τοπίο είναι όμορφο, χαριτωμένο, ασήμαντο ή άσχημο· για να γίνει γελοίο, θα πρέπει να υπεισέλθει κάτι ανθρώπινο. [...] Εντούτοις, ο Μπερζόν στο βιβλίο του *Le rire*, έχοντας αποδεχθεί ότι μόνο το ανθρώπινο είδος γελάει, θα ταυτίσει δικαιολογημένα το κωμικό με τις ανθρώπινες εκφράσεις. Αν τύχει να γελάσουμε με τις κινήσεις ενός ζώου, η αιτία είναι προφανής: εντοπίσαμε κάτι τι ανθρώπινο*

στη στάση του (ο παπαγάλος που μιλάει, η μαϊμού που ανθρωποφέρει, η γάτα που ανακλαδίζεται σαν γόησσα και τα λοιπά).

Άρα, ο άνθρωπος δεν είναι μόνο «το ζώο που ξέρει να γελάει», όπως θα έλεγε ο Ραμπελαί, αλλά κυρίως το ζώο που «προκαλεί γέλιο» [...]. Αυτός ο τομέας τού ανήκει, οπότε μόνο σε ανθρώπινες συνάξεις, σε ομίλους [...] θα ακούσουμε τα ξεσπάσματα του κωμικού. Το γέλιο θέλει ανθρώπινη συνάφεια· πιο σωστά λαλιά και αντίλαλο, καθότι δεν πρόκειται για μια αυτόνομη έκφραση, αλλά για κάτι που άρχεται απότομα και «μετακλύεται σαν τη βροντή μέσα στα βουνά». Η ευθυμία είναι ανθρωποκεντρική· εύθυμη συντροφιά, εύθυμος κύκλος, εύθυμη ομάδα. Η εμπειρία διδάσκει σε αυτό το σημείο ότι το γέλιο ανήκει σ' εκείνους που το προκαλούν, το ασκούν ή το υφίστανται. Στο βαγόνι του τραίνου, όπου λόγω του ταξιδιού η συμπεριφορά των επιβατών μεταλλάσσεται συμπαθητικά και εξομολογητικά, λέγονται πολλές ιστορίες και το κουπέ ξεχειλίζει από τα γέλια. Αλλά για να μετάσχει και ο ακριανός επιβάτης, θα πρέπει να μπει στο κλίμα, να τον δεχτούν στην ομήγυρη.

Απάντηση: Τα παραδείγματα στις δύο πρώτες παραγράφους του Κειμένου 1 και η λειτουργία τους:

Παράγραφος 1η:

- «Ένα τοπίο είναι όμορφο, χαριτωμένο, ασήμαντο ή άσχημο· για να γίνει γελοίο θα πρέπει να υπεισέλθει κάτι ανθρώπινο.»: το παράδειγμα «οπτικοποιεί» τη διάσταση του κωμικού που μόνο ο άνθρωπος μπορεί να προσδώσει στα πράγματα.
- «Αν τύχει να γελάσουμε με τις κινήσεις ενός ζώου, η αιτία είναι προφανής: εντοπίσαμε κάτι τι ανθρώπινο στη στάση του (ο παπαγάλος που μιλάει, η μαϊμού που ανθρωποφέρει, η γάτα που ανακλαδίζεται σαν γόησσα και τα λοιπά)»: το παράδειγμα – φραστικά κωμικό – παραστατικά υπογραμμίζει ότι γελάμε με ό,τι θεωρούμε ότι έχει ανθρώπινη έκφραση. Στηρίζει, έτσι, την τοποθέτηση του Μπερξόν που ταυτίζει το κωμικό με τις ανθρώπινες εκφράσεις.

Παράγραφος 2η:

- «Στο βαγόνι του τραίνου, όπου λόγω του ταξιδιού η συμπεριφορά των επιβατών μεταλλάσσεται συμπαθητικά και εξομολογητικά, λέγονται πολλές ιστορίες και το κουπέ ξεχειλίζει από τα γέλια. Αλλά για να μετάσχει και ο ακριανός επιβάτης, θα πρέπει να μπει στο κλίμα, να τον δεχτούν στην ομήγυρη.»: το παράδειγμα διασαφηνίζει περαιτέρω τη θέση ότι το κωμικό, που ανήκει αποκλειστικά στον άνθρωπο, επειδή προκαλεί γέλιο, απαιτεί ανθρώπινη συνάφεια και ανθρωποκεντρική επικοινωνία. Παράλληλα, προοδεάζει για την τοποθέτηση της 3ης παραγράφου ότι το γέλιο απαιτεί λανθάνουσα συνεννοχή και προσδίδει ταυτότητα στο πλαίσιο της ομάδας.

14. Κριτήριο 33035

Εκφώνηση: Στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας αξιοποιεί, μεταξύ άλλων, το παράδειγμα. Να το εντοπίσεις και να παρουσιάσεις τον τρόπο με τον οποίο συμβάλλει στην ανάπτυξη της παραγράφου.

Αυτό που σήμερα λέμε γλώσσα των κουλτουριάρηδων είναι ένα κουρκούτι από νεόκοπες λέξεις, από ξένες αμετάφραστες λέξεις και από λέξεις παρμένες από τις διάφορες επιστήμες [...]. Μ' ένα τέτοιο κουρκούτι, στο τέλος δε βγάζουν νόημα ούτε αυτοί ούτε φυσικά κι εμείς. Ας πάρουμε για παράδειγμα τη λέξη δομή που αναφέρεται στο χώρο, ενώ η λέξη διαδικασία αναφέρεται στο χρόνο. Τι θα έλεγες όμως αν ξαφνικά διάβαζες τη φράση δομικές διαδικασίες ή διαδικαστικές δομές; Ρώτησα κάμποσους να μου τις εξηγήσουν, μα δεν μπόρεσε κανείς. Γιατί, όπως καταλαβαίνεις, πρόκειται για μπαρούφες. Τι μπορεί, λοιπόν, να σημαίνουν οι δύο αυτές φράσεις όταν στην καθεμιά το επίθετο αναιρεί το ουσιαστικό; [...] Αυτά είναι ακατανόητα και γι' αυτόν που τα γράφει και γι' αυτόν που τα διαβάζει. Είναι αλαμπουρνέζικα. Και να σκεφτείς ότι σαν κι αυτή τη φράση έχω διαβάσει χιλιάδες που επαληθεύουν τα τρία χαρακτηριστικά των κουλτουριάρηδων: πρώτον ότι δε γνωρίζουν καλά τις λέξεις και τις έννοιές τους [...], δεύτερον θέλουν να ξιπάσουν τους άλλους με διάφορες ακαταλαβίστικες λέξεις, και τρίτον δεν έχουν χωνέψει καλά αυτά που λένε. Ασε που δεν τα καταφέρνουν ούτε και με το συντακτικό και μπερδεύονται. Βέβαια, το μπέρδεμα υπάρχει πρώτα στο μυαλό. [...]

Απάντηση: Στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας αξιοποιεί το παράδειγμα του συνδυασμού των λέξεων δομή και διαδικασία («Ας πάρουμε για παράδειγμα αναιρεί το ουσιαστικό;»). Στόχος του είναι να δώσει ένα δείγμα της γλώσσας των κουλτουριάρηδων, ώστε να καταστήσει σαφέστερο τον ορισμό της που παρέθεσε πιο πάνω. Επιπλέον, καταδεικνύοντας τον γλωσσικά ανεπίτρεπτο και καταγέλαστο συνδυασμό των δύο λέξεων στηλιτεύει την ανοησία, τη γλωσσική ανεπάρκεια, την «ομίχλη του νου» τους, αλλά και την κακοποίηση της γλώσσας από αυτούς.

Αναλογία

1. Κριτήριο 14420

Εκφώνηση: Στην πρώτη απάντηση του συνεντευξιαζόμενου τραγουδιστή ραπ που αναγράφεται στο Κείμενο 1 χρησιμοποιείται η αναλογία. Να βρεις τα μέλη της και να δικαιολογήσεις την επιλογή της.

«Όποιος πιστεύει ότι είναι εύκολη η παραγωγή ενός άλμπουμ, δεν ξέρει τι του γίνεται. Όπως η δουλειά του δημοσιογράφου έχει τις δυσκολίες της, έτσι και η δική μας έχει τις δικές της. Όποιος διαφωνεί, προτείνω να αλλάξουμε για μια ημέρα, για να δει αν θα αντέξει τις κρίσεις πανικού» λέει και συμπληρώνει: «Με σκληρή δουλειά μπορείς να πετύχεις τα πάντα. Και θεωρώ ότι αν έχεις δουλέψει μέσα σου, στο τέλος έρχονται τα χρήματα, η επιτυχία και η δόξα. Βέβαια, η επιτυχία είναι κάτι που δεν συγχωρείται από ανθρώπους που δεν έχουν κατορθώσει τίποτα στη ζωή τους, ειδικά από αυτούς που βρίσκονται στην ίδια ηλικία μ' εμένα».

Απάντηση: Τα μέλη της αναλογίας στην πρώτη απάντηση του ερωτώμενου είναι το επάγγελμα του δημοσιογράφου από τη μια και το επάγγελμα του τραγουδιστή ραπ από την άλλη με κοινό σημείο αναφοράς τη δυσκολία και το άγχος (κρίσεις πανικού). Η επιλογή της αναλογίας στοχεύει στην ανάδειξη του άγχους που χαρακτηρίζει το επάγγελμα του τραγουδιστή, σύμφωνα με τον ερωτώμενο. Με την αναλογία ενισχύει με πιο άμεσο και σαφή τρόπο (με κριτική διάσταση, καθώς δημιουργείται το ερέθισμα της σύγκρισης στον αποδέκτη του μηνύματος) την αρχική του θέση ότι η παραγωγή ενός άλμπουμ δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση.

2. Κριτήριο 14451

Εκφώνηση: Στην 4η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συνεντευξιαζόμενος επιλέγει την οργάνωση του λόγου του με μια αναλογία. Να την περιγράψεις με συντομία και να δικαιολογήσεις αυτή του την επιλογή με κριτήριο το κύριο θέμα της παραγράφου.

Πώς μπορούμε να μάθουμε να αγαπάμε; Αυτή είναι μια ερώτηση που ασφαλώς θα θέλεις να μου κάνεις. Δεν υπάρχει συνταγή, ούτε κάποιος συγκεκριμένος τρόπος. Για μένα η αγάπη είναι περίπου σαν τη μαγειρική τέχνη: κάθε φαγητό μαγειρεύεται αλλιώς και απαιτεί μεγάλη δεξιοτεχνία. Στο ένα φαγητό πρέπει να βράσεις πρώτα τα λαχανικά, έπειτα να τα τηγανίσεις και να βάλεις τα μπαχαρικά στο τέλος. Σε άλλο, πάλι, αρχίζεις ανάποδα, ρίχνοντας μια γερή δόση αλάτι. Για να πετύχει το φαγητό, πρέπει να λαμβάνεις πάντα υπόψη σου πολλούς παράγοντες. Το ίδιο ισχύει και στις σχέσεις σου με τους ανθρώπους.

Απάντηση: Στην 4η παράγραφο της συνέντευξης παρατηρούμε μια αναλογία ανάμεσα στην αγάπη και στη μαγειρική τέχνη. Κοινό σημείο αναφοράς είναι ότι και στις δύο περιπτώσεις δεν υπάρχουν συνταγές, αφού, για να υπάρχει επιτυχία, ο άνθρωπος πρέπει να λαμβάνει υπόψη του πολλούς και διάφορους παράγοντες. Με αυτόν τον εκφραστικό και παραστατικό τρόπο (μεταφορική αναλογία) ο συνεντευξιαζόμενος εξηγεί την αρχική του θέση στην παράγραφο ότι για να μάθει να αγαπά ο άνθρωπος δεν υπάρχουν συνταγές, δηλαδή συμβουλές, αφού χρειάζεται να λαμβάνει υπόψη του μια ποικιλία παραγόντων.

3. Κριτήριο 20250

Εκφώνηση: Στο Κείμενο 1 αξιοποιείται η μέθοδος της αναλογίας, μιας εκτεταμένης δηλαδή μεταφοράς ή παρομοίωσης, προκειμένου οι συγγραφείς να αναπτύξουν τις σκέψεις τους για την εφηβεία. Να καταγράψεις τα χωρία στα οποία εντοπίζονται οι δύο αναλογίες και τα μέρη από τα οποία αποτελούνται.

Η εφηβεία είναι η περίοδος της μετάβασης από την παιδική στην ώριμη ηλικία κι έχει για κέντρο της την ήβη. Για να πούμε την αλήθεια, τα όριά της είναι ασαφή.

Αυτό με το οποίο μοιάζει περισσότερο είναι αναμφίβολα η γέννηση, κατά την οποία μας χωρίζουν από τη μητέρα μας κόβοντας τον ομφάλιο λώρο. Συχνά όμως ξεχνάμε ότι ανάμεσα στη μητέρα και το παιδί υπήρχε ένα εξαιρετικό όργανο σύνδεσης, ο πλακούντας, που μας έφερνε ό,τι ήταν απαραίτητο για την επιβίωσή μας και

συγκρατούσε πολλές επικίνδυνες ουσίες που κυκλοφορούσαν στο μητρικό αίμα. Χωρίς αυτόν θα ήταν αδύνατη η ζωή πριν από τη γέννηση. Στη γέννηση όμως πρέπει οπωσδήποτε να τον αποχωριστούμε, για να μπορέσουμε να ζήσουμε. Η εφηβεία είναι σαν μια δεύτερη γέννηση που γίνεται προοδευτικά. Πρέπει ν' αφήσουμε σιγά σιγά την οικογενειακή προστασία, όπως αφήσαμε κάποτε τον προστατευτικό πλακούντα. [...] Νιώθουμε ότι το ν' αποχωριστούμε μια μέρα τους γονείς μας είναι ζωτικής σημασίας για μας. Αυτό σημαίνει ήδη ότι κάποια μορφή σχέσης μαζί τους πρέπει να αλλάξει. Θέλουμε να φτιάξουμε μια διαφορετική ζωή. Ποια ζωή όμως; Δε θέλουμε πάντοτε να έχουμε την ίδια ζωή με τη δική τους. [...]

Οι αστακοί – όταν αλλάζουν εξωτερικό περίβλημα – χάνουν κατ' αρχήν το παλιό και μένουν χωρίς καμία άμυνα όσο χρόνο χρειάζεται να φτιάξουν ένα καινούριο. Σε όλο αυτό το διάστημα κινδυνεύουν πολύ. Στους εφήβους συμβαίνει περίπου το ίδιο. Και το να φτιάξουν ένα καινούριο περίβλημα στοιχίζει τόσα δάκρυα και τόσο ιδρώτα, που είναι λιγάκι σαν να το πληρώνουν με αίμα. Στα λημέρια του ανυπεράσπιστου αστακού παραμονεύει πάντοτε ένα μουγγρί, που είναι έτοιμο να τον κατασπαράξει. Η εφηβεία είναι το δράμα του αστακού! Το δικό μας «μουγγρί» είναι όλα τα απειλητικά πράγματα που βρίσκονται μέσα μας αλλά και έξω από μας και που συχνά δεν τα συλλογίζομαστε. Το «μουγγρί» ίσως είναι το μωρό που κάποτε υπήρξαμε, που δε θέλει να εξαφανιστεί και που φοβάται μήπως χάσει την προστασία των γονιών του. Μας κρατά στην παιδική ηλικία και εμποδίζει να γεννηθεί ο μελλοντικός ενήλικος εαυτός μας. [...]

Απάντηση: Η πρώτη αναλογία εντοπίζεται στο παρακάτω χωρίο: «Αυτό με το οποίο μοιάζει ... πλακούντα». Στο συγκεκριμένο απόσπασμα παραλληλίζεται η Εφηβεία με τη γέννηση (απομάκρυνση από τους γονείς / αποκοπή από τον πλακούντα). Η δεύτερη αναλογία συναντάται στο απόσπασμα: «οι αστακοί ... ενήλικος εαυτός μας». Με την αναλογία αυτή επιχειρείται να αναδειχθεί το πόσο ευάλωτοι είναι οι έφηβοι από τις εξωτερικές απειλές και για να επιτευχθεί αυτό παρομοιάζεται με τον αστακό όταν ο τελευταίος αλλάζει το εξωτερικό του περίβλημα και απειλείται από το μουγγρί.

4. Κριτήριο 15124

Εκφώνηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας χρησιμοποιεί για την οργάνωση του λόγου του την αναλογία. Να εντοπίσεις τα μέλη της και να δικαιολογήσεις αυτή του την επιλογή.

Η φιλία, όμως, είναι και εξαιρετικά ευαίσθητη. Όπως τα ευγενή ποτά αλλοιώνονται αμέσως με την παραμικρή πρόσμειξη ακάθαρτων ουσιών, έτσι και η φιλία δεν αντέχει στη νόθευση και διαλύεται πολύ εύκολα. Την αποσυνθέτει η ιδιοτέλεια, ο φθόνος και η αντιζηλία, τα παράγωγα, δηλαδή, του εγωισμού. Αρκεί μια σταγόνα από το δηλητήριο αυτό, για να χαθεί η εκτίμηση, να λείψει η εμπιστοσύνη και να σβήσει η αγάπη των φίλων.

Απάντηση: Η αναλογία εντοπίζεται στο απόσπασμα: «Όπως τα ευγενή ποτά αλλοιώνονται αμέσως με την παραμικρή πρόσμειξη ακάθαρτων ουσιών, έτσι και η φιλία δεν αντέχει στη νόθευση και διαλύεται πολύ εύκολα.»

Πρόκειται για ένα μεταφορικό παραλληλισμό των εννοιών της φιλίας και των ευγενών ποτών με παρομοίωση. Τα μέλη της αναλογίας:

- αναφορικό μέρος: τα ευγενή ποτά (προηγείται, εισάγεται με τη λέξη «Όπως»)
- δεικτικό μέρος: η φιλία (έπεται, εισάγεται με τη λέξη «έτσι»)

Δικαιολόγηση επιλογής: Επιτυχής επιλογή, γιατί μέσω του παραλληλισμού της με ένα απτό, προσιτό, καθημερινό παράδειγμα υλικής και όχι συναισθηματικής υπόστασης ή φιλοσοφικής διάστασης, αναδεικνύεται, ώστε να γίνει κατανοητή, η ευαίσθητη φύση της φιλίας: τα ευγενή ποτά αλλοιώνονται εύκολα με οποιαδήποτε πρόσμειξη άλλης ουσίας, αλλά και η φιλία ως ευγενούς φύσεως σχέση δεν αντέχει οποιαδήποτε μορφή νοθείας.

5. Κριτήριο 17207

Εκφώνηση: Στην τελευταία παράγραφο του Κειμένου 1 η αρθρογράφος χρησιμοποιεί μια αναλογία. Να την εντοπίσεις και να εξηγήσεις τι επιδιώκει να πετύχει με τη αξιοποίησή της στον επίλογο του άρθρου.

[...] Σύμφωνα με έρευνες, αν, όταν φροντίζουμε τα φυτά μας, τους μιλάμε και τους «δείχνουμε αγάπη», θα τα βοηθήσουμε να αναπτυχθούν καλύτερα. Αν λοιπόν ένα λουλούδι είναι σε θέση να «ακούσει» αυτά που λέμε και να ανθίσει εισπράττοντας το μεράκι μας, τη φροντίδα που του δίνουμε, συλλογιστείτε πόσο μεγάλη μπορεί να είναι η δύναμη της αγάπης απέναντι σ' έναν άνθρωπο. Σαν τα λουλούδια κι εμείς. Χωρίς αγάπη, πώς θα ανθίσουμε;

Απάντηση: Αναλογία: «Σαν τα λουλούδια κι εμείς. Χωρίς αγάπη, πώς θα ανθίσουμε». Η αρθρογράφος με γλαφυρό και παραστατικό τρόπο προβάλλει την αξία της αγάπης, αφού ο άνθρωπος αναπτύσσεται και εξελίσσεται μέσα από αυτή. Όπως τα λουλούδια που με τη φροντίδα και την αγάπη αναπτύσσονται, έτσι και ο άνθρωπος γνωρίζει τον εαυτό του και βελτιώνεται. Είναι ένας ελκυστικός τρόπος και χρωματίζει συναισθηματικά το κείμενο αναδεικνύοντας το θέμα του. Η αναλογία στον επίλογο έρχεται ως επιστέγασμα των απόψεων που προηγήθηκαν στο κύριο μέρος του κειμένου για το πώς η αγάπη κάνει το άτομο πιο λειτουργικό για τον εαυτό του και τους γύρω του.

6. Κριτήριο 15129

Εκφώνηση: Στην 3η παράγραφο του Κειμένου 1 η συγγραφέας επιλέγει να οργανώσει τον λόγο της με μια αναλογία. Να αποδώσεις με συντομία τα μέλη της, να τη χαρακτηρίσεις ως κυριολεκτική ή μεταφορική και να εξηγήσεις τι πετυχαίνει με αυτήν.

Υπάρχει, επίσης, η άποψη ότι το ντύσιμο είναι η προετοιμασία μας, για να βγούμε στη σκηνή της ζωής. Όπως ακριβώς συμβαίνει στο θέατρο, όπου αλλάζουμε κοστούμια ανάλογα με το έργο, τη σκηνή ή τον ρόλο, το ίδιο γίνεται και με το ντύσιμό μας στην καθημερινή ζωή. Ντυνόμαστε πολύ συχνά ανάλογα με τις περιστάσεις. Είτε ντυνόμαστε σύμφωνα με τις επιταγές της μόδας είτε φοράμε τα ρούχα που πιστεύουμε ότι μας ταιριάζουν. Τα ρούχα είτε είναι

ακριβά είτε φθηνά, φανταχτερά ή σεμνά, μαύρα ή Ιδιάθεςση ωραιοπάθειας πολύχρωμα, είναι μια απεικόνιση του εσωτερικού μας κόσμου σε δημόσια θέα. Μήπως διαφωνείτε;

Απάντηση: Αναλογία: «Όπως ακριβώς συμβαίνει στο θέατρο, όπου αλλάζουμε κοστούμια ανάλογα με το έργο, τη σκηνή ή τον ρόλο, το ίδιο γίνεται και με το ντύσιμό μας στην καθημερινή ζωή.» → παραλληλίζεται μεταφορικά το ντύσιμο στην καθημερινή ζωή με το θέατρο.

Μέλη αναλογίας:

- αναφορικό μέρος: στο θέατρο, όπου αλλάζουμε κοστούμια (προηγείται, εισάγεται με τη λέξη «Όπως»)
- δεικτικό μέρος: το ντύσιμό μας στην καθημερινή ζωή (έπεται, εισάγεται με τη φράση «το ίδιο γίνεται και»)

Λειτουργία επιλογής: Μέσω του παραλληλισμού του ντυσίματος στην καθημερινή ζωή με το θέατρο, όπου οι ηθοποιοί αλλάζουν κοστούμια ανάλογα με τη σκηνή, το έργο και τον ρόλο τους, η συγγραφέας βοηθά τον αναγνώστη να κατανοήσει τον τρόπο με τον οποίο επιλέγουμε να ντυθούμε στην καθημερινή μας ζωή ανάλογα με την περίσταση. Μέσα από αυτή τη χαρακτηριστική παρομοίωση οδηγεί αβίαστα τον αναγνώστη στο συμπέρασμα που καταγράφει στο τέλος της παραγράφου ότι «τα ρούχα είναι μια απεικόνιση του εσωτερικού μας κόσμου σε δημόσια θέα».

7. Κριτήριο 15973

Εκφώνηση: Στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 η συγγραφέας επιχειρεί μια αναλογία. Ποια είναι τα μέλη της και πώς με αυτόν τον τρόπο συνδέει τα νοήματα με την προηγούμενη παράγραφο;

Άνδρες – γυναίκες, μικροί – μεγάλοι, όποια δουλειά κι αν κάνουμε, όποιες και να είναι οι ιδιότητες και οι ρόλοι μας, το ντύσιμο είναι ένας «κανόνας» από τον οποίο κανένας δεν γλιτώνει, ακόμη κι αν το θέλει. Μάλλον, βέβαια, κανείς δεν το θέλει. Όσο βασανιστικό κι αν είναι ενίοτε (και για κάποιους και κάποιες το καθημερινό ντύσιμο είναι συχνά ένα «μαρτύριο»), όλοι θέλουμε να ντυνόμαστε, όχι μόνο για να μην κρυώνουμε, για να σκεπάσουμε τη γύμνια μας ή για να προστατεύουμε το σώμα μας. Το ντύσιμο είναι η προετοιμασία μας για να «βγούμε στη σκηνή» της ζωής.

Όμοια με το θέατρο, αλλάζουμε κοστούμια ανάλογα με το έργο, τη σκηνή, τον ρόλο, τα συναισθήματα. Είτε ντυνόμαστε με την τελευταία λέξη της μόδας είτε φοράμε και ξαναφοράμε τα ρούχα που πιστεύουμε ότι μας ταιριάζουν – ακριβά, φθηνά, φανταχτερά, σεμνά, μαύρα ή πολύχρωμα –, τα ρούχα είναι μια απεικόνιση του εσωτερικού μας κόσμου που δείχνουμε σε όλους.

Απάντηση: Η συγγραφέας του Κειμένου 1 επιχειρεί μια αναλογία. Τα μέλη της αναλογίας είναι η καθημερινή κοινωνική ζωή και το θέατρο. Όπως στο θέατρο αλλάζουμε κοστούμια ανάλογα με τον ρόλο μας και τα συναισθήματά μας, έτσι και στη ζωή το ντύσιμο, η διαδικασία ένδυσης, δείχνει τον ρόλο που επιλέγουμε στο κοινωνικό σύνολο. Αυτή η αναλογία εξηγεί τη μεταφορική φράση «η προετοιμασία μας για να “βγούμε στη σκηνή”

της ζωής», που εντοπίζεται στο τέλος της προηγούμενης παραγράφου. Επομένως, η αναλογία συμβάλλει στη συνοχή των δύο παραγράφων (1η – 2η). Παράλληλα, με εύσημο και εκφραστικό τρόπο τονίζεται η κοινωνική διάσταση των ρούχων.

8. Κριτήριο 33120

Εκφώνηση: Η αρθρογράφος επιλέγει να αναπτύξει την 3η παράγραφο στο Κείμενο 1 με αναλογία. Ποια είναι τα σκέλη της αναλογίας αυτής και ποιο είναι το κοινό γνώρισμα που τα συνδέει; Ποια είναι η θέση που επιδιώκει να προβάλλει μέσω της παραγράφου αυτής;

Συγκεκριμένα, γράφει στο BBC: «Όταν βρίσκομαι στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, μερικές φορές νιώθω ότι βρίσκομαι σε μια σύγχρονη, εικονική εκδοχή της Αγοράς των Αρχαίων Ελληνικών πόλεων-κρατών. Αυτό ήταν το κέντρο της πόλης, τόσο ως προς την πραγματική του διάσταση, αλλά και οικονομικά και κοινωνικά – το μέρος όπου γίνονταν δουλειές, αγοράζονταν και πωλούνταν αγαθά και ανταλλάσσονταν ιδέες. Και το φαντάζομαι αυτό για πολύ συγκεκριμένους λόγους: Το επάγγελμά μου είναι να κάνω βίντεο με μουσική ή άλλες μορφές περιεχομένου, συχνά και με αρχαία φιλοσοφία, και να προσπαθώ να το διαδώσω στο Διαδίκτυο. Και έτσι, καλώς ή κακώς, οι διάφορες πλατφόρμες στις οποίες δραστηριοποιούμαι είναι οι σύγχρονες «δημόσιες πλατείες» στις οποίες ασκώ το επάγγελμά μου και προβάλλω την «πραμάτεια» μου.

Απάντηση: Τα σκέλη της αναλογίας είναι από τη μία πλευρά (ως «δεδομένο») η αρχαία Αγορά ως τόπος ανταλλαγής εμπορευμάτων αλλά και ιδεών, και από την άλλη (ως «αποδεικτέο») τα σύγχρονα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης ως πεδίο δημοσίων σχέσεων και διαφημιστικής προβολής. Το κοινό στοιχείο που τα συνδέει είναι ότι και τα δύο αποτελούν χώρο διευρυμένης επικοινωνίας, που προσφέρει ποικίλα ερεθίσματα στους συναλλασσομένους / διαλεγόμενους. Η θέση που επιδιώκει να προβάλλει η αρθρογράφος είναι ότι το πεδίο επικοινωνίας και ανταλλαγής ιδεών στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης προσομοιάζει στον χώρο ανοικτής επικοινωνίας ιδεών, που αποτελούσε η αρχαία Αγορά, και επομένως ο διάλογος, ως επικοινωνιακή πρακτική, έχει απλώς «μετακομίσει» στον κυβερνοχώρο. Η αναλογία που μεταχειρίζεται η αρθρογράφος υπηρετεί αποτελεσματικά τη σύγκριση-παρομοίωση που επιχειρείται ανάμεσα στους δύο χώρους, γιατί έχει αμεσότητα, παραστατικότητα και ευστοχία ως προς το περιεχόμενο και το συμβολικό της μήνυμα.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Συνδυασμός μεθόδων

1. Κριτήριο 14508

Εκφώνηση: Η αρθρογράφος του Κειμένου 1 χρησιμοποιεί τη μέθοδο της αναλογίας στην 1η παράγραφο, ενώ ξεκινά τη 2η παράγραφο με ένα παράδειγμα. Γιατί, κατά τη γνώμη σου, επέλεξε τους συγκεκριμένους τρόπους στην ανάπτυξη των παραγράφων;

Οι έφηβοι χρειάζονται όρια, τα οποία θα αποτελέσουν προστατευτικά πλαίσια για εκείνους. Η περίοδος της εφηβείας μοιάζει με άγνωστη διαδρομή. Όσο έχουν κοντά τους έναν χάρτη, τόσο πιο εύκολα θα τη διανύσουν. Καθetti, που δεν είναι χαρτογραφημένο, θα αποτελέσει πρόκληση με οδυνηρές επιπτώσεις για τους ίδιους, αλλά και για τους γονείς.

Για παράδειγμα, οι έφηβοι χρειάζεται να γνωρίζουν τις ώρες που θα πρέπει να επιστρέψουν στο σπίτι. Ακόμα κι αν υπάρξουν παραβιάσεις από κείνους, είναι αναγκαίο να γνωρίζουν ότι οι γονείς τους έχουν βάλει ένα πλαίσιο, αλλιώς θα δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις ώστε να συγκρουστούν μαζί τους και να δημιουργήσουν το δικό τους πλαίσιο, που θα βασίζεται βέβαια σε μια επιλογή της αρέσκειάς τους. Η περίοδος της εφηβείας είναι μια δύσβατη περιοχή για τους εφήβους εξαιτίας των συγκρούσεων που τους ταλανίζουν. Έχουν ανάγκη περισσότερο από ποτέ γονείς που να διακρίνονται από συνέπεια και σταθερότητα, για να αναπτύξουν και εκείνοι τις σταθερές τους αξίες.[...]

Απάντηση:

Η επιλογή της αρθρογράφου να οργανώσει τον λόγο της στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1 με αναλογία στοχεύει στο:

- να διαφωτίσει τον αναγνώστη για τις δυσκολίες της νεότητας, παραβάλλοντάς τη μεταφορικά με μια άγνωστη διαδρομή που χρειάζεται «χαρτογράφηση»,
- να κάνει πιο εύληπτο το περιεχόμενο προσδίδοντας στον λόγο παραστατικότητα και αφορμή για κριτικό στοχασμό.

Η χρήση του παραδείγματος στη 2η παράγραφο έχει στόχο:

- να επεξηγήσει τη γενικόλογη και ασαφή έννοια του «χάρτη» που τέθηκε στην 1η παράγραφο,
- να γίνει πιο σαφής και κατανοητή στον αναγνώστη η ανάγκη καθορισμού των ορίων.

2. Κριτήριο 14437

Εκφώνηση: Αφού επιλέξεις τον σωστό συνδυασμό μεθόδων (α, β ή γ) με τις οποίες αναπτύσσεται η 2η παράγραφος του Κειμένου 1, να αποδώσεις επιγραμματικά τα δύο μέρη της αντίθεσης αξιοποιώντας κατάλληλες διαρθρωτικές λέξεις.

α. Σύγκριση – αντίθεση και αιτιολόγηση

β. Σύγκριση – αντίθεση και αίτιο – αποτέλεσμα

γ. Σύγκριση – αντίθεση και παραδείγματα

[...] Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης και ενώ το διεθνές εμπόριο, οι τηλεπικοινωνίες, η τηλεόραση και το Διαδίκτυο έχουν μετατρέψει τη Γη σ' ένα μικρό πλανητικό χωριό, οι περισσότερες από τις μισές ομιλούμενες γλώσσες του κόσμου κινδυνεύουν να εξαφανιστούν από προσώπου γης. Οι αρνητικές προοπτικές που υπάρχουν για τις μισές τουλάχιστον από τις σημερινές «ζωντανές» γλώσσες του πλανήτη είναι δεδομένες. Τα τελευταία, όμως, χρόνια πολλοί φορείς, πανεπιστήμια, διεθνή ερευνητικά κέντρα, μη κυβερνητικές οργανώσεις και οι ίδιες οι τοπικές κοινωνίες έχουν αρχίσει δράσεις προς την κατεύθυνση της διατήρησης κάποιων απ' τις απειλούμενες γλώσσες. Εκατοντάδες ερευνητικά προγράμματα καταγραφής γλωσσών – πολλές από τις οποίες υφίστανται μόνο σε προφορική μορφή, και άρα θα έσβηναν με τον θάνατο των τελευταίων ομιλητών τους – βρίσκονται σε εξέλιξη, με τη συμμετοχή γλωσσολόγων ανθρωπολόγων και άλλων επιστημόνων.

Απάντηση: Ο σωστός συνδυασμός μεθόδων είναι το γ.

Απόδοση της αντίθεσης: Από τη μια η επικοινωνία έχει διευρυνθεί μέσω του διεθνούς εμπορίου και των νέων τεχνολογιών και από την άλλη οι μισές από τις ομιλούμενες γλώσσες κινδυνεύουν να εξαφανιστούν.

3. Κριτήριο 20251

Εκφώνηση: Να εντοπίσεις στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 δύο διαφορετικές μεθόδους, με τις οποίες οργανώνεται ο λόγος σε αυτή. Να τις κατονομάσεις, να καταγράψεις τα χωρία που τις εντόπισες και τις συναφείς με αυτές διαρθρωτικές λέξεις.

[...] Ο άνθρωπος μαθαίνει ξένες γλώσσες όπως και τη μητρική του γλώσσα. Η κλασική εκπαίδευση, όμως, πηγαίνει ενάντια σε αυτό. Προσπαθούμε να μάθουμε γλωσσικές γνώσεις μέσα από ατελείωτες λίστες λεξιλογίου, αμέτρητες ασκήσεις γραμματικής και κάνουμε ελάχιστη πρακτική εξάσκηση πάνω στον επικοινωνιακό χαρακτήρα της γλώσσας. Η γλώσσα, όμως, είναι σαν ζωντανός οργανισμός και οφείλουμε να μάθουμε να τον αντιμετωπίζουμε ως τέτοιο. Το να μαθαίνουμε κανόνες ή απλά λέξεις ασύνδετες μεταξύ τους δεν μπορεί να φέρει αποτελέσματα, γιατί πολύ απλά το μυαλό δε μπορεί να βγάλει νόημα από όλα αυτά. Τουλάχιστον, όχι εύκολα. Αντιθέτως, κάποιος οδηγείται στο να κατακτήσει μια γλώσσα, όταν έχει την ευκαιρία να συνδέσει το παλιό με το καινούργιο, να συλλέξει και να αναγνωρίσει μοτίβα, να εξασκηθεί και να κάνει λάθη, πολλά λάθη, να μάθει από αυτά και να πάει παρακάτω.

Απάντηση: Συνδυασμός μεθόδων:

1η μέθοδος ανάπτυξης: αντίθεση («Η κλασική εκπαίδευση, όμως ... ως τέτοιο»). Χρήση της συνδετικής λέξης όμως.
2η μέθοδος ανάπτυξης: αιτιολόγηση («γιατί πολύ απλά... από όλα αυτά»). Χρήση της συνδετικής λέξης γιατί.

Η

αντίθεση και αίτιο – αποτέλεσμα («Αντιθέτως ... να πάει παρακάτω»). Χρήση των λέξεων αντιθέτως και όταν (που δηλώνει προϋπόθεση και έμμεσα τον παράγοντα – αίτιο που θα οδηγήσει στο αποτέλεσμα που δηλώνεται στην αρχή της περιόδου λόγου: «κάποιος οδηγείται στο να κατακτήσει μια γλώσσα»).

4. Κριτήριο 14436

Εκφώνηση: Ο συγγραφέας του Κειμένου 1 στην 1η παράγραφο αξιοποιεί τις μεθόδους του ορισμού και της διαίρεσης. Να εντοπίσεις τα χωρία που εμφανίζεται η κάθε μέθοδος. Τι θέλει να πετύχει ο συγγραφέας επιλέγοντας τον ορισμό και τη διαίρεση;

Ο ορισμός της UNESCO που αποδέχεται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατατάσσει ως «αναλφάβητα τα άτομα που δεν είναι ικανά να διαβάσουν και να γράψουν κατανοώντας μια απλή και σύντομη έκθεση γεγονότων σχετική με την καθημερινή τους ζωή». Δεν έχουν δυνατότητα να γράψουν μία επιστολή, να συμπληρώσουν ένα έντυπο, να διαβάσουν έναν λογαριασμό ή έναν τηλεφωνικό κατάλογο. Μορφές αναλφαβητισμού είναι: ο οργανικός, ο λειτουργικός, ο τεχνολογικός ή ψηφιακός, και εκείνος των ατόμων που ανήκουν σε ευάλωτες κοινωνικές ομάδες. [...]

Απάντηση: Το χωρίο που εντοπίζεται ο ορισμός είναι: «Ο ορισμός ... καθημερινή τους ζωή». Το χωρίο που εντοπίζεται η διαίρεση είναι: «Μορφές ... ευάλωτες κοινωνικές ομάδες».

Επιλέγοντας τους δύο παραπάνω τρόπους ανάπτυξης ο συγγραφέας επιδιώκει να:

- οριοθετήσει την έννοια του αναλφαβητισμού, ώστε να διαμορφώσει, εξ αρχής, κοινό πλαίσιο αναφοράς με τους αναγνώστες.
- καταγράψει τις κυριότερες μορφές του αναλφαβητισμού πληροφορώντας, παράλληλα, τους αναγνώστες για αυτές.
- εισάγει στο θέμα του αναλφαβητισμού που θα αναπτύξει · με τη διαίρεση, στο τέλος της παραγράφου, προϋποθέτει για τη δομή του κειμένου που θα ακολουθήσει.
- ενισχύσει τη σαφήνεια.

5. Κριτήριο 17138

Εκφώνηση: Στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας οργανώνει τον λόγο του με αιτιολόγηση και διαίρεση. Να επιβεβαιώσεις με σχετικές αναφορές στο κείμενο την παραπάνω διαπίστωση.

Οι ηλικιωμένοι είναι ο κατεξοχήν πληθυσμός που μπορεί να απολαμβάνει αποτελεσματικά τις θετικές εμπειρίες. Απαλλαγμένοι από τις καθημερινές έννοιες και τον βιοπορισμό, έχουν όλες τις προοπτικές να ενεργοποιήσουν τη διαδικασία του «απολαμβάνειν». Τρεις είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις, για να μπορέσει κανείς να απολαύσει τις μικρές χαρές της ζωής. Πρώτον, να μην είναι επιβαρυνμένος με προβλήματα αυτοεκτίμησης και κοινωνικές έγνοιες. Δεύτερον, να επικεντρώνεται σε αυτό που συμβαίνει την παρούσα στιγμή. Τρίτον, να έχει έναν βαθμό αναγνώρισης των θετικών συναισθημάτων που νιώθει. Η αναπόληση των θετικών συναισθημάτων έχει εκτεταμένα μελετηθεί κυρίως στον πληθυσμό τρίτης ηλικίας με επαναλαμβανόμενα θετικά αποτελέσματα στην ενδυνάμωση της ευεξίας. Η καλή προσαρμογή του ατόμου της μεγάλης ηλικίας στις δυνατότητες και τους περιορισμούς του γήρατος είναι αυτό που αναφέρεται ως «πετυχημένα ή καλά γηρατεία».

Απάντηση: Αιτιολόγηση: Αιτιολογεί τη θεματική πρόταση ότι «[...] μπορεί να απολαμβάνει αποτελεσματικά τις θετικές εμπειρίες.» με την παράθεση της αιτίας, ότι δηλαδή είναι «Απαλλαγμένοι από τις καθημερινές έννοιες και τον βιοπορισμό έχουν όλες τις προοπτικές να ενεργοποιήσουν τη διαδικασία του «απολαμβάνειν».

Διαίρεση: Διαιρεί τις προϋποθέσεις για την απόλαυση της ζωής σε τρεις: «Τρεις είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις, για να μπορέσει κανείς να απολαύσει τις μικρές χαρές της ζωής.» και τις απαριθμεί: «Πρώτον, να μην είναι επιβαρυνμένος με προβλήματα αυτοεκτίμησης και κοινωνικές έγνοιες. Δεύτερον, να επικεντρώνεται σε αυτό που συμβαίνει την παρούσα στιγμή. Τρίτον, να έχει έναν βαθμό αναγνώρισης των θετικών συναισθημάτων που νιώθει.»

6. Κριτήριο 17208

Εκφώνηση: Στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1 παρατηρούνται οι μέθοδοι του ορισμού και της σύγκρισης – αντίθεσης. Να εντοπίσεις τα χωρία στα οποία εμφανίζεται η κάθε μέθοδος. Τι θέλει να πετύχει ο συγγραφέας επιλέγοντας τον ορισμό και τη σύγκριση – αντίθεση;

Η γλώσσα, για την οποία έχουν δοθεί πάμπολλοι ορισμοί μέχρι σήμερα, παραμένει το βασικό εργαλείο επικοινωνίας και μετάδοσης της πληροφορίας μετά την εικόνα. Σε αντίθεση με τη δεύτερη, η πρώτη μπορεί να διασώσει την πληροφορία και να τη μεταφέρει, όπου υπάρχει ανάγκη και ενδιαφέρον, γρηγορότερα και πιο αξιόπιστα, διατηρώντας την για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα.

Απάντηση:

Ορισμός: «Η γλώσσα ... παραμένει το βασικό εργαλείο επικοινωνίας και μετάδοσης της πληροφορίας μετά την εικόνα.»

Σύγκριση – αντίθεση: «Σε αντίθεση με τη δεύτερη, η πρώτη μπορεί να διασώσει την πληροφορία και να τη μεταφέρει, όπου υπάρχει ανάγκη και ενδιαφέρον, γρηγορότερα και πιο αξιόπιστα, διατηρώντας την για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα.»

Επιλέγοντας τους παραπάνω τρόπους ανάπτυξης ο συντάκτης επιδιώκει να:

- οριοθετήσει την έννοια της γλώσσας, ώστε να διαμορφώσει, εξ αρχής, κοινό πλαίσιο αναφοράς με τους αναγνώστες.
- εισάγει στο θέμα που θα αναπτύξει και να πληροφορήσει τους αναγνώστες.
- παρουσιάσει την έννοια που συνιστά το θέμα σε αντίθεση με την έννοια της πληροφορίας και να αναδείξει τη διαφορά τους.

7. Κριτήριο 19508

Εκφώνηση: Η συντάκτρια οργανώνει το Κείμενο 1 βασισμένη στις ακόλουθες τεχνικές. Να καταγράψεις ενδεικτικά χωρία για καθεμία από αυτές: α. παράδειγμα (ένα ενδεικτικό χωρίο) β. ορισμός (ένα ενδεικτικό χωρίο) γ. αντίθεση (ένα ενδεικτικό χωρίο) δ. αιτιολόγηση (δύο ενδεικτικά χωρία).

Το χάσμα των γενεών είναι ένα φαινόμενο με διαχρονική παρουσία στην εξέλιξη της ανθρωπότητας. Πρόκειται για την προβληματική επικοινωνία που υπάρχει ανάμεσα σε διαδοχικές γενιές, για παράδειγμα ανάμεσα σε γονείς και παιδιά. Δηλαδή το χάσμα των γενεών δε σημαίνει έλλειψη επικοινωνίας, όπως συχνά ακούγεται, επικοινωνία υπάρχει ανάμεσα στις γενιές, όμως δεν είναι αυτή που πρέπει, γιατί δεν είναι εποικοδομητική. Το φαινόμενο αυτό έχει αποκτήσει μεγάλες διαστάσεις στην εποχή μας, αφού ευνοούν την «ανάπτυξη» του οι κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν.

Το χάσμα των γενεών συνήθως εκδηλώνεται μεταξύ γονέων και παιδιών. Συγκεκριμένα, τα παιδιά, δηλαδή η νέα γενιά, έχει διάθεση για δημιουργία, θέλουν να δημιουργούν καινούργια πράγματα, να τα ερευνούν και να εξελίσσονται με τα χρόνια. Αντίθετα, στην προηγούμενη γενιά, στους γονείς, κυριαρχεί ο συντηρητισμός, δηλαδή η αδυναμία ανανέωσης τους. Με άλλα λόγια, οι νέοι έχουν δυναμισμό, διάθεση για δράση, ενώ οι παλιοί έχουν παγιωμένες απόψεις. Ακόμα, οι νέοι θέλουν να αναζητήσουν κάτι καινούργιο, είναι πιο δεκτικοί σ' αυτό και το συνηθίζουν ευκολότερα από τους ανθρώπους που είναι σε μεγάλη ηλικία, γιατί αυτοί έχουν αδυναμία προσαρμογής σε καθετί νέο. Τέλος, οι νέοι έχουν έλλειψη εμπειριών, ενώ οι μεγαλύτεροι έχουν πείρα σε περισσότερα θέματα.

Οι αιτίες δημιουργίας του χάσματος των γενεών είναι αρκετές. Κάθε γενιά ζει και αναπτύσσεται κάτω από τις επιδράσεις μιας διαφορετικής εποχής. Έτσι και σήμερα, οι νέοι χρησιμοποιούν διαφορετικό τρόπο σκέψης και συμπεριφοράς από ό,τι οι μεγαλύτεροι. [...] Παρ' όλα αυτά, η προβληματική επικοινωνία, το χάσμα των γενεών, μπορεί να φέρει θετικά αποτελέσματα, αν και οι δύο πλευρές το θελήσουν. Και αυτό θα επιτυγχάνεται σιγά-σιγά. Εφόσον υπάρχει διάθεση για διάλογο, σεβασμός του άλλου, σύνεση και κατανόηση το χάσμα αυτό μπορεί να μετριαστεί, όχι όμως και να εξαλειφθεί. Πάντα θα υπάρχει!

Απάντηση:

- παράδειγμα: «για παράδειγμα ανάμεσα σε γονείς και παιδιά» (1η παράγραφος)
- ορισμός: «Πρόκειται για την προβληματική επικοινωνία που υπάρχει ανάμεσα σε διαδοχικές γενιές, (...) Δηλαδή το χάσμα των γενεών δε σημαίνει έλλειψη επικοινωνίας, όπως συχνά ακούγεται, επικοινωνία υπάρχει ανάμεσα στις γενιές, όμως δεν είναι αυτή που πρέπει, γιατί δεν είναι εποικοδομητική.» (1η παράγραφος)
- αντίθεση: «Με άλλα λόγια, οι νέοι έχουν δυναμισμό, διάθεση για δράση, ενώ οι παλιοί έχουν παγιωμένες απόψεις.» (2η παράγραφος)
- αιτιολόγηση: «Το φαινόμενο αυτό έχει αποκτήσει μεγάλες διαστάσεις στην εποχή μας, αφού ευνοούν την «ανάπτυξη» του οι κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν.» (παράγραφος 1), «Ακόμα, οι νέοι θέλουν να αναζητήσουν κάτι καινούριο, είναι πιο δεκτικοί σ' αυτό και το συνηθίζουν ευκολότερα από τους ανθρώπους που είναι σε μεγάλη ηλικία, γιατί αυτοί έχουν αδυναμία προσαρμογής σε καθετί νέο.» (παράγραφος 2)

8. Κριτήριο 20256

Εκφώνηση: Στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας επιλέγει, ανάμεσα σε άλλους, ως τρόπους οργάνωσης του λόγου του νοηματικά την αντίθεση και τα παραδείγματα. Να εντοπίσεις τα σχετικά χωρία και να δικαιολογήσεις με συντομία τις παραπάνω επιλογές.

Προσωπικά δεν νομίζω ότι η γλώσσα αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα βρίσκεται σε παρακμή, ότι απειλείται, ότι κινδυνεύει, ότι κοντεύει να εξαφανιστεί, ότι θα πάθει αφελληνισμό. Αντίθετα, θα έλεγα ότι αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα έχουμε παραγωγή συγκροτημένου λόγου, περισσότερη από οποιαδήποτε άλλη εποχή από τότε που μιλιέται η ελληνική γλώσσα. Αν δούμε, για παράδειγμα, πόσες εφημερίδες κυκλοφορούν σήμερα και πόσες το 1960, πόσοι ραδιοφωνικοί σταθμοί, τηλεοπτικά κανάλια, ιστολόγια, θα συμπεράνουμε ότι η σημερινή ποσότητα λόγου είναι συντριπτικά μεγαλύτερη – και μιλάμε για συγκροτημένο λόγο. Αλλά, βέβαια, όταν είναι πολλαπλάσια η παραγωγή λόγου, πολλαπλάσια θα είναι και τα «γλωσσικά λάθη» των ομιλητών, ιδίως στον προφορικό λόγο που κυριαρχεί σήμερα με το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. [...]

Απάντηση:

- Σύγκριση – αντίθεση: «Προσωπικά δεν νομίζω ότι η γλώσσα ... Αντίθετα, θα έλεγα ότι ... από τότε που μιλιέται η ελληνική γλώσσα.»
- Παραδείγματα: «Αν δούμε, για παράδειγμα, πόσες εφημερίδες κυκλοφορούν σήμερα ... είναι συντριπτικά μεγαλύτερη – και μιλάμε για συγκροτημένο λόγο.»

Με τη σύγκριση – αντίθεση ο συντάκτης του κειμένου εκφράζει την προσωπική του θέση αντιπαραβάλλοντάς τη με ό,τι συνηθίζεται να πιστεύεται για τη νέα ελληνική. Μάλιστα, με την οργάνωση του λόγου του νοηματικά στη βάση της αντίθεσης πετυχαίνει να προβάλει πιο εμφατικά την προσωπική του θέση.

Με τα παραδείγματα τεκμηριώνει την άποψή του ότι σήμερα υπάρχει και ποσοτικά, αλλά και ποιοτικά παραγωγή συγκροτημένου λόγου.

9. Κριτήριο 14510

Εκφώνηση: Στη 2η παράγραφο του Κειμένου 1 αξιοποιούνται ως τρόποι ανάπτυξης η σύγκριση – αντίθεση και τα παραδείγματα. Γιατί, κατά την γνώμη σου, επιλέχθηκαν οι συγκεκριμένοι τρόποι;

Η καλή αυτοεκτίμηση είναι η προστασία του παιδιού απέναντι στις προκλήσεις της ζωής. Τα παιδιά που γνωρίζουν τις δυνατότητες και τις αδυναμίες τους και νιώθουν καλά με τον εαυτό τους, έχουν γενικά μεγαλύτερη ευκολία να διαχειριστούν συγκρούσεις και να αντισταθούν σε αρνητικές επιρροές. Συνήθως χαμογελούν πιο εύκολα, απολαμβάνουν τη ζωή, έχουν ρεαλισμό και αισιοδοξία. Αντίθετα, τα παιδιά με χαμηλή αυτοεκτίμηση έχουν την τάση να βιώνουν τις προκλήσεις με μεγάλο άγχος και απογοήτευση και δυσκολεύονται να βρουν λύσεις στα προβλήματα. Μπορεί να σκέφτονται π.χ. «Δεν είμαι καλός» ή «Δεν μπορώ να κάνω τίποτα σωστά», οπότε γίνονται παθητικά, αποσύρονται ή παθαίνουν κατάθλιψη. Όταν αντιμετωπίζουν μια νέα πρόκληση μπορεί να σκέφτονται αμέσως «Δεν μπορώ».

Απάντηση:

Με την σύγκριση – αντίθεση η αρθρογράφος επιτυγχάνει:

- να αναδείξει τις διαφορές που παρουσιάζουν τα παιδιά με αυτοεκτίμηση σε σχέση με τα παιδιά που δεν τη διαθέτουν,
- μέσα από τις διαφορές να αναδείξει τη σημασία της αυτοεκτίμησης.

Με τα παραδείγματα επιτυγχάνει:

- να επεξηγήσει την θέση που διατυπώνει στο δεύτερο σκέλος της αντίθεσης ότι τα παιδιά χωρίς αυτοεκτίμηση βιώνουν τις προκλήσεις με μεγάλο άγχος και απογοήτευση και δυσκολεύονται να βρουν λύσεις στα προβλήματα,
- να γίνει σαφής και κατανοητή στον αναγνώστη, παραθέτοντας χαρακτηριστικές φράσεις παιδιών που στερούνται αυτοεκτίμησης.

10. Κριτήριο 14509

Εκφώνηση: Στο Κείμενο 1 η συγγραφέας χρησιμοποιεί για την οργάνωση της 2ης παραγράφου την αιτιολόγηση και την αντίθεση. Να εντοπίσεις τα σχετικά χωρία και να δικαιολογήσεις γιατί, κατά τη γνώμη σου, επιλέγει τους συγκεκριμένους τρόπους.

Η καλή αυτοεκτίμηση είναι η προστασία του παιδιού απέναντι στις προκλήσεις της ζωής. Τα παιδιά που γνωρίζουν τις δυνατότητες και τις αδυναμίες τους και νιώθουν καλά με τον εαυτό τους, έχουν γενικά μεγαλύτερη ευκολία να διαχειριστούν συγκρούσεις και να αντισταθούν σε αρνητικές επιρροές. Συνήθως χαμογελούν πιο εύκολα, απολαμβάνουν τη ζωή, έχουν ρεαλισμό και αισιοδοξία. Αντίθετα, τα παιδιά με χαμηλή αυτοεκτίμηση έχουν την τάση να βιώνουν τις προκλήσεις με μεγάλο άγχος και απογοήτευση και δυσκολεύονται να βρουν λύσεις στα προβλήματα. Μπορεί να σκέφτονται π.χ. «Δεν είμαι καλός» ή «Δεν μπορώ να κάνω τίποτα σωστά», οπότε γίνονται παθητικά, αποσύρονται ή παθαίνουν κατάθλιψη. Όταν αντιμετωπίζουν μια νέα πρόκληση μπορεί να σκέφτονται αμέσως «Δεν μπορώ».

Απάντηση: Αιτιολόγηση: Η καλή αυτοεκτίμηση είναι η προστασία του παιδιού απέναντι στις προκλήσεις της ζωής. Τα παιδιά που γνωρίζουν τις δυνατότητες και τις αδυναμίες τους και νιώθουν καλά με τον εαυτό τους, έχουν γενικά μεγαλύτερη ευκολία να διαχειριστούν συγκρούσεις και να αντισταθούν σε αρνητικές επιρροές. Συνήθως χαμογελούν πιο εύκολα, απολαμβάνουν τη ζωή, έχουν ρεαλισμό και αισιοδοξία: το χωρίο «Τα παιδιά... και αισιοδοξία» αιτιολογεί τη θεματική περίοδο «Η καλή αυτοεκτίμηση... προκλήσεις της ζωής». Ελλείπει η λέξη/φράση «διότι» ή «Αυτό συμβαίνει διότι». Στόχος της συγγραφέα είναι να στηρίξει με επιχειρήματα τη θέση «Η καλή αυτοεκτίμηση είναι η προστασία του παιδιού απέναντι στις προκλήσεις της ζωής» και να αποδείξει την αλήθεια της.

Αντίθεση: «...Αντίθετα, τα παιδιά με χαμηλή αυτοεκτίμηση έχουν την τάση να βιώνουν τις προκλήσεις με μεγάλο άγχος και απογοήτευση και δυσκολεύονται να βρουν λύσεις στα προβλήματα. Μπορεί να σκέφτονται π.χ. “Δεν είμαι καλός” ή “Δεν μπορώ να κάνω τίποτα σωστά”, οπότε γίνονται παθητικά, αποσύρονται ή παθαίνουν κατάθλιψη. Όταν αντιμετωπίζουν μια νέα πρόκληση μπορεί να σκέφτονται αμέσως “Δεν μπορώ”»: Η συγγραφέας αντιπαραθέτει τα παιδιά με καλή αυτοεκτίμηση και τις συμπεριφορές τους με αυτά που έχουν χαμηλή αυτοεκτίμηση και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Η αντίθεση καθίσταται εμφανής από τη χρήση του επιρρήματος «αντίθετα». Στόχος της είναι να συμπληρώσει και να ενισχύσει την αιτιολόγηση που προηγήθηκε. Με τη σύγκριση ισχυροποιείται ο προβληματισμός του δέκτη, διότι του δίνεται το ερέθισμα να συσχετίσει καταστάσεις και συμπεριφορές με το ζητούμενο, που είναι η καλή (θετική) αυτοεκτίμηση του παιδιού.

11. Κριτήριο 28116

Εκφώνηση: Στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1 ο συνεντευξιαζόμενος οργανώνει τον λόγο του με διαίρεση και αιτιολόγηση. Ποια είναι τα δύο μέλη της διαίρεσης; Τι πετυχαίνει, κατά τη γνώμη σου, με τον συνδυασμό διαίρεσης και αιτιολόγησης;

Πολλοί Έλληνες φοβούνται ότι απειλείται από δύο παράγοντες: την αγγλική γλώσσα, επειδή θεωρούν ότι θέλει να παραγκωνίσει την ελληνική, και τις δάνειες λέξεις από τα αγγλικά, επειδή την υπονομεύουν. Δεν ευσταθεί, κατά τη γνώμη μου, κανένας από τους δύο φόβους. Μου κάνει εντύπωση η καλή χρήση της ελληνικής γλώσσας από τους νέους στο Διαδίκτυο σε σχέση με τη χρήση της αγγλικής από τα αγγλόπαιδα. Υπάρχουν πολλές απειλές στη χρήση της γλώσσας σε όλον τον κόσμο, κυρίως από την επίθεση που δέχεται από τον κόσμο της εικόνας και του Διαδικτύου. Αλλά είναι ένας κοινός κίνδυνος για όλες τις γλώσσες. Όσο για τις προσμειξίες, δεν τις φοβάμαι. Μην ξεχνάτε ότι και η αρχαία ελληνική γλώσσα είχε προσμειξίες με ξένες λέξεις. Δεν υπάρχει μια απόλυτα καθαρή γλώσσα, όπως δεν μπορεί να υπάρξει απόλυτα καθαρή φυλή. Αυτό είναι απόλυτα φυσιολογικό.

Απάντηση: Στην 1η παράγραφο του Κειμένου 1 ο Πίτερ Μάκριτζ οργανώνει τον λόγο του με διαίρεση και αιτιολόγηση. Συγκεκριμένα, υποδιαιρεί σε δύο κατηγορίες τους κινδύνους που θεωρείται ότι απειλούν την ελληνική γλώσσα: στην πρώτη εντάσσει την αγγλική γλώσσα, που λέγεται ότι θα κυριαρχήσει έναντι της ελληνικής, και στη δεύτερη τα αγγλικά μεταφραστικά δάνεια, που πιστεύεται ότι την βλάπτουν. Ο ίδιος, όμως, υποστηρίζει ότι κανένας από τους δύο αυτούς υποτιθέμενους κινδύνους δεν υφίσταται. Για να τεκμηριώσει την άποψή του, αναφέρει, πρώτον, ότι οι νέοι χρησιμοποιούν σωστά την ελληνική γλώσσα στο διαδίκτυο, ενώ οι επιπτώσεις που προκαλούνται από την πρωτοκαθεδρία της εικόνας είναι κοινές για όλες τις γλώσσες. Έπειτα, επισημαίνει ότι τα δάνεια είναι κάτι αναμενόμενο, καθώς ποτέ δεν υπήρχαν απόλυτα καθαρές γλώσσες, χωρίς προσμειξίες. Με τον συνδυασμό διαίρεσης και αιτιολόγησης, πετυχαίνει να υποστηρίξει με πειστικότητα τη θέση του: να παρουσιάσει, δηλαδή, με πληρότητα και σαφήνεια τα επιχειρήματα όσων θεωρούν ότι η ελληνική γλώσσα απειλείται (διαίρεση) και στη συνέχεια να τα ανατρέψει με τη δική του επιχειρηματολογία (αιτιολόγηση).

12. Κριτήριο 28114

Εκφώνηση: Να εντοπίσεις δύο τρόπους ανάπτυξης της 2ης παραγράφου και τον σκοπό που εξυπηρετεί ο καθένας ξεχωριστά.

Ο Πλάτωνας είχε ήδη ορίσει από την αρχαιότητα το κωμικό ως το αντάρεσκο αίσθημα ανωτερότητας, το οποίο νιώθουμε αποκλειστικά εμείς οι άνθρωποι. Με λίγα λόγια, έλεγε ότι μας διασκεδάζουν οι ατυχίες των συνανθρώπων μας. Τυπικά παραδείγματα που επιβεβαιώνουν την άποψη του Πλάτωνα είναι τα γέλια που μας προκαλούν τα πεσίματα, τα γλιστρήματα ή τα άλλα αστεία ατυχήματα που συμβαίνουν σε άλλους. Σχεδόν πάντα γελάμε μ' αυτές τις κωμικοτραγικές καταστάσεις, επειδή θεωρούμε τον εαυτό μας πιο έξυπνο από τον εκάστοτε άτυχο συνάνθρωπό μας. Οι

ειδικοί μάλιστα διευκρινίζουν ότι θεωρούμε πολύ πιο κωμικό ένα περιστατικό, όταν έχει θύματα υψηλά ιστάμενα ή δημόσια πρόσωπα και τις Αρχές. Επιπλέον, όσο περισσότερο απροσδόκητη είναι μια τέτοια κατάσταση τόσο περισσότερο γέλιο μάς προκαλεί. Έτσι εξηγείται γιατί μας διασκεδάζουν περισσότερο τα αυθόρμητα και απρόβλεπτα κωμικά επεισόδια παρά οι προσχεδιασμένες κωμικές καταστάσεις. [...]

Απάντηση: Η 2η παράγραφος αναπτύσσεται:

α. με ορισμό: «Ο Πλάτωνας είχε ήδη ορίσει...εμείς οι άνθρωποι» → διασάφηση της βασικής θεματικής έννοιας

β. με παραδείγματα: «Τυπικά παραδείγματα που επιβεβαιώνουν...που συμβαίνουν σε άλλους» → τεκμηρίωση του ισχυρισμού ότι μας διασκεδάζουν οι ατυχίες των ανθρώπων. Με τα παραδείγματα γίνεται πιο κατανοητός ο ορισμός του Πλάτωνα.

γ. με αιτιολόγηση: «Σχεδόν πάντα γελάμε μ' αυτές τις κωμικοτραγικές καταστάσεις, επειδή...συνάνθρωπό μας» → επιχειρηματολογία πάνω στη θέση ότι γελάμε με τις συγκεκριμένες κωμικοτραγικές καταστάσεις.

αδιμπινίσης

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ